

I. FÜZET

1961–62: *Lelki küzdelmeim*

I/1

Az Úr útja, melyen vezet, nem szakad meg soha, csak mi térünk le róla. Én letértem. Az özvegységgel járó sok gond, fárasztó munka felőrölte lelki összeszedettségemet, és így lassan eltávolított Istentől. Az állandó sok munka, a pusztta létfenntartásért folytatott hosszas küzdelem homállyal borította el lelkemet. Annyira, hogy hitem szilárdságát támadta meg.

A sok küzdelem elém állította a nagy kérdőjelet: „Látod, mindig mondtam, minek neked a nagy család?” És ami azelőtt szent volt előttem és tartalmat adott életemnek, az most mind üres ostobaságnak tűnt fel előttem. Egyik munkahelyemről a másik után menesztettek. Ilyenkor még nagyobb lett a nyomor és még nagyobb a kísértés. A gonosz állandó zaklatása: „Látod, ostoba, most is azért rúgtak ki, mert gyermekeid hittanra járnak. Mit áltatod magad, úgyis tudod, hogy te már rég feladtad volna a harcot, csak nem tudod, mit szólj gyermekeidnek, hogy mondd el azt, amit magad sem hiszel. Vedd már le ezt az álarcot! Meglátod, megkönnyebbülsz. Hisz ez a legnehezebb életedben. Úgyis rá fognak ők maguktól is jönni (arra), amit te titokban tartasz.” Erre megtorpantam, és egy pillanatra az elhomályosult Isten képe jelent meg lelki szemeim előtt. Ez nagy harcot indított meg lelkemben. Istenhez fohászkodtam. Le nem írható, semmi szóval ki nem fejezhető lelki harc támadt, indult meg lelkemben. Hajmeresztő, idegfeszítő, hosszú küzdelem, mely sok gond között őrlötte lelkemet hosszú évekig. Elmentem ugyan a szentmisére, de ez olyan üres és fárasztó volt számomra.

I/2

Abban az időben két műszakos voltam a munkahelyemen, még vasárnap is dolgoztam. A gyerekek a délelőtti, én meg az esti szentmisére voltam beosztva. Jobb is volt ez így, mert legalább nem látták összeszedettségem hiányát. A szent-

misét ima helyett unalmas ásítózással töltöttem. Egyszer aztán elhatároztam, hogy nem megyek ásítani többé. Aznap a gyermekek ismét délelőtt hallgattak szentmisét. Én már nem is nyugtalankodtam miatta, hogy nem megyek szentmisére, és nekiláttam a nagymosásnak. Közben este lett, és a gyermekek figyelmeztettek: „Édesanyám, fél hat van.” Én bosszankodtam emiatt, de hat óra előtt néhány perccel legnagyobb fiam így szólt: „Tessék sietni.” Ez felrázott. Elmentem, de nem is tudtam, hogy szóljak Istenhez. Folyton az járt az eszemben, hogy milyen ostoba is vagyok, a kármel böjtjét miért is tartom meg, üres mánia az egész. „Hagyd már abba az egészszet!” El is határoztam, hogy nem tartóztatom meg magam a húseledeltől, úgyis olyan silány a táplálkozásom. /Ezt mindig megtartottam, minden nehézség nélkül, csak úgy szokásból./ Mikor hazaértem, magam sem tudom hogyan, a Szűzanya kis zsolozsmája került a kezembe. Kinyitottam és elkezdtem imádkozni, de most mormolásnak tűnt fel, pedig azelőtt Istenhez emelte lelkemet. Elővettem régi elmélkedő könyvemet, de hiába erőlködtem, sötét, rideg némaság vett erőt rajtam. Sírva fakadtam. Isten nem akar ismerni többé. Nagy lelki szorongásaim lettek, és olyan gondolatok leptek meg, melyeket káromlás lenne leírni. Csak egy szóval említem meg ezeket. De nem! Még ezt a néhány szót sem írom le, nem merem. Viaskodásom közepette a gonosz szörnyű szavakat hallatott lelkemben. „Azért engedtem meg ezeket, hogy magad lásd be, és ne viaskodj tovább.” Nem folytatom ezeket tovább, hisz úgysem lehet ezeket szavakkal érzékeltetni. Így tartott ez egészen addig, amíg egy napon C. lányom így szólt hozzám: „Ma két órakor lesz B. bácsi temetése.” Ekkor már egy óra volt. Ez úgy szíven ütött. Sietve öltözködtem, hogy el ne késsek. Amikor a ravatalozó helyiségbe értem, zokogás vett erőt rajtam. Arra gondoltam, neki már jó, ő egy igaz kármelita volt, szentéletű és példaadó. De én eljutok-e oda? „Ne sírj!” – hallottam szelíd, kedves hangját, ahogy csak az üdvözült lélek tudhat szólani. „Menj vissza a Kármelbe!” Másnap vasárnap volt, július 16., Kármel ékessége s Királynőjének ünnepe,

a templom búcsúja. Már korán reggeltől ott tartózkodtam késő estig. Nagy nehezen elindultam gyónni. Szörnyű lelki szárazság emésztette lelkemet. Semmi bánatot sem éreztem. A feladott penitenciát is csak gépiesen végeztem el. Közben arra gondoltam, ez a sok ember mind a Szűzanyát dicséri. De hogy én is dicsérjem, az nem jutott eszembe. Csak B. testvérrre gondoltam. Az órá való gondolás megkönnyítette lelkemet. Ő indított el a Szent Szűzhöz: „Menj, borulj le Eléje!” Én mentem, de lelkemben a szavak, melyeket mondani akartam, semmi megnyugvást nem éreztettek. Késő este volt, mikor hazaértem. Otthon olyan különös érzés lepett meg, mintha ütött-kopott lelkemet a Kármelben hagytam volna. Noha a vacsora volt aznap első étkezésem, nehezen fogtam hozzá éhségem csillapításához. Ismét mellém szegődött a gonosz kísértés: „Ostobaságot csinálsz, mire jó ez? Pihend ki magad jól, és térj napirendre a dolgok felett!” Nehéz szívvel sétáltam ki a kertbe, hol az est csendjében megereedt könnyeim zápora. A csillagos ég alatt a kertünkben levő lourdes-i Szűzanya szobra előtt mély áhítatba merülve imádkozni kezdtem. Másnap reggel az én kedves kis kápolnámba mentem. Ide jártam mint fiatal kismama kisgyermekemmel. Itt szoktunk az Úr oltáránál találkozni B. testvérrrel. Most is az ő áhítata vitt oda. Útközben találkoztam néhány régi ismerőssel, akik mint példás kismamára emlékeztek rám. Ez nekem nagyon rosszul esett. Úgy éreztem, hogy most meg hiúsággal kísért meg a gonosz. Szívemből felfohászokodtam: „Égi Anyám! Ne engedj el! Soha többé nem akarok hűtlen lenni Hozzád. Fogj szorosán! Félek önmagamtól, oly bizonytalan a járásom.” A szentmise alatt állandóan az Úr Jézust kérleltem: „Uram, bocsásd meg vétkeimet!” Nem mertem az Úr oltárához járulni. Aki mellettem ült, nem egyszer karon ragadott, hogy menjünk már. És ezekben a napokban oly kegyelmeket kaptam, amit az Úr azoknak ad, akik gyengék és lábadozók. Egy nővér, mikor mellém térdelt, így szólt: „Idetérdelek maga mellé, hogy én is szent legyek.” Ó, én tudtam, hogy az Úr Jézust látja s érzi bennem. Utána állandóan könnyes szemmel jártam.

I/5

I/6 Az Úr Jézus iránt érzett szeretet és mélységes bűnbánat érzete könnyel fátyolozta szemeimet. Nem akartam többé a világba nézni, és csak a csendességet kerestem, hogy állandóan halljam az Úr szavát, mert azóta Ő beszélt velem. Ó, ezek a bensőséges beszélgetések oly nagyon egyszerűek, mintha tőlem származnának, csak a napról napra érzett közelség jelzi, hogy ez az Ő szava. Arra kértem Őt, hogy engedjen elmerülnöm kegyelmei tengerébe, és buzgón kértem, hogy gyermekeimet is vonzza az Ő közelébe. Megígérte, hogy kérjem csak állhatatosan, Ő meghallgat engem. Míg mély áhítatba merülve imádtam Őt, a gonosz így szólt hozzám: „Hiszed ezt a hatalmát? Ha volna, megtenné, mert ez Neki is jól esne.” Szörnyű arculcsapás, összeszorult a szívem és elborult az elmém is, miközben az Úr szent Arca jelent meg lelki szemeim előtt, és így szólt: „Nézd megkínzott Arcomat és meggyötört Szent Testemet. Nem azért szenvedtem-e, hogy a lelkeket megváltsam? Higgy és imádj!”

Ekkor felindítottam magamban a hitet, a reményt és szeretetet, és kértem Őt, hogy ne engedjen elszakadni soha többé. Láncoljon szentséges lábaihoz szorosán és rövidre fogva, hogy csak Őmellette maradjak, mert így biztonságban leszek. Ő pedig arra kért, hogy mondjak le magamról, mindenről, mert nagyon is szétszórt és világias vagyok.

I/7 Igyekeztem minden erőmmel megtenni ezt. Utána minden úgy alakult körülöttem, hogy mindinkább Hozzá sodródtam. De Ő csak tovább sürgetett: „Nagy kegyelmeket szeretnék adni neked. De akkor mondj le teljesen önmagadról.” Nehéz szavak voltak ezek értelmemnek. Ezért megkérdeztem, képes leszek-e erre? „Te csak akarj, a többit bízd Rám!” Sokáig vergődtem így, míg az Úr világossága fényt derített elmémre és lépésről lépésre vezetett. Ezeket a lemondásokat a család keretén belül kellett meghoznom. Míg utolsó fiacskámmal éldegéltem együtt, addig nem volt világos előttem a lemondások értelme és értéke. A lakásomban mindig összébb kellett húzódnom, hogy helyet adjak a családalapító fiúknak. Ez igen nehezemre esett, mert nagyon is szétosztottam a lakást, mely négy szoba-összkomfort. Még

a nagy ebédlő volt birtokomban, erről is lemondtam, de nagyon nehezen. Amikor kiköltözködtem, az elmúlt kedves és szomorú emlékek meglepték gondolataimat. Végigvonult előttem a sok családi esemény, a meghitt karácsonyesték, a lakodalmak, a kis unokák keresztelési ünnepei, stb. Az ínséges esztendőket szegényes terítéke, amikor is éveken keresztül reggelire csak zsíros kenyérral raktam körül az asztalt. Éveken át az üres főzelékek, melyek mellé mindig szépen fényesített almákat raktam, és mindig szépen terítettem, hogy a gyerekek ne érezzék az ínséges esztendőket. Vígán jártam-keltem köztük, lelkemben az állandó szorongó érzéssel és az élelmezés nehéz gondjaival. Szóval, ez a szoba is a szívemhez nőtt, ez tette nehezzé a lemondást. Most egy másik szobába költözködtem, és úgy gondoltam, hogy ide fészkelem be magam emlékeimmel (ez a gyermekszoba volt). Itt lelkem békés és nyugodt lesz. Most már nem kell folyton költözködnöm. Nemrég nősült azonban a legkisebb fiam. Őt is lakáshoz kellett segítenem. Így erről a szobáról is lemondtam, érezve, hogy ezt az áldozatot is az Úr kívánja, hogy egészen szegény legyek.

I/8

Lepergett előttem a sok átvirrasztott éjszaka a gyermekek betegágya mellett. A sok pajkos lárma, az esti imák, a meghitt családi felolvasások. Szóval minden gondolat úgy szakadozott fel szívemben. És az Úr sürgetett: „Mondj le magadról egészen!” Akkor szétosztottam mindenemet a gyerekek között, semmi ne kössön ehhez a világhoz. Utána úgy éreztem, esztelenséget csináltam. Nem maradt már annyi hely sem, ahol fejemet nyugodtan lehajtsam. Az Úr szava még mindig kérlelt: „Mondj le önmagadról!” Sötét és szomorú lett körülöttem minden. Most mit kezdjek magammal? Jött a gonosz igen mosolyogva: „Ne csüggedj! Nem vagy még olyan öreg, pihend ki magad, öltözködj szépen, szórakozz. És van rá módod, menj férjhez! Nem szégyen az. És akkor lesz újra otthonod és fogsz tartozni valakihez. Lelkiismereted nyugodt lehet, megtetted anyai kötelességedet.” Arcomba futott a vér. Valóban olyan elhagyottnak éreztem magam hosszú órákon át. Másnap reggel az Úr oltárához borultam:

I/9

„Uram, ugye, tudod, hogy szentséges lábaidhoz láncoltam magam. Nem akarok mozdulni onnan.” Kérdeztem: „Uram, miért hagytál ennyire magamra?”

„A lelked érdekében.” – volt a válasz. „Én is órákon át egyedül vívtam haláltusámat, és neked még ez a kis áldozat is nehéz? Hozd meg még a többit is, a többi áldozatot is.” Ekkor így szóltam C. lányomhoz, kinek háztartását vezettem: „Ezentúl te leszel a kis gazdasszony, én nem főzök többet.” Rám néz meglepetten, hogy mit fogok csinálni? „Azt, amire ti kértek, és azt eszem, amit ti adtok.” C. erre így szólt: „Édesanyám olyan, mint egy remete-asszony.” Eközben bejött legkisebb lányom (a neve M., két kis gyermeke van). Mondja, hogy el kell mennie dolgozni, mert egy fizetésből nem tudnak létezni (a férje tanár). Ekkor lemondtam az ő javára szövetkezeti munkámról, mely egész jól jövedelmezett, hogy két kis gyermeke mellől ne kelljen dolgozni mennie. Ez volt az utolsó, amiről lemondhattam. Ez néhány nap alatt történt, gyorsan kellett meghozni az áldozatot, mert az Úr sürgetett: „A szabad akarat a tiéd, nem kényszerítelek, csak ha te is akarod. Elöttem csak úgy vagy értékes, ha egészen Reám hagyatkozol, teljes bizalommal. Azt hiszed, nem tudom pótolni neked ezeket? Ha tudnád, milyen gazdagság vár rád!”

I/10

Ilyen párbeszéd folyik az Úr és énközöttem. Mikor ezek bensőmben lezajlottak, február 10. volt, szombat, 1962.

Másnap, vasárnap a lourdes-i Szűzanya ünnepe volt. Korra délután elmenekültem a családi élet zajlásából, lelkem a csendre vágyott. Otthonom már úgyszincs, az Úr Jézus akarta, hogy így legyen. Ezen a szép vasárnapon nagy tömeg áramlott a máriaremetei kegyhely felől, és az ájtatos hívek betértek a mi Szentlélek templomunkba is. Én is a tömeg közé térdeltem, és rövid imádás után beszámolót tartottam az Úrnak: „Jézusom, itt vagyok, egészen elszakadtam a világtól, ahogy Te kívántad, hogy hajszál se férjen közénk. Tetszem most már? Ó, Uram, de nyomorult vagyok, olyan nehéz volt a lemondás. Tudod, milyen nagy megaláztatás így élni?”

Az Ő hangja, szava szólt most is hozzám: „Így kell élned ezután, a legnagyobb megaláztatásokban.” Ezek a szavak az Ő örök gondolataiba merítették el lelkemet.

Azt kérdeztem: „Elfogadsz most már?” Ő most nem szólt semmit, csak a nagy csöndesség volt lelkemben. Lehajtott fővel csak Őrá figyeltem, hogy mit fog szólni. Éreztem, hogy ez a teljes, mindenről való lemondás az Úr közelébe lendített. Lelkem csendjét most már nem zavarta semmi, nem foglalkoztatta semmi. Míg így térdeltem, lelkem megtelt mélységes bűnbánattal és hálával Iránta. Úgy vártam szavát, mint még soha. Hosszú idő után végre én törtem meg a csendet: „Jézusom, örülsz-e, hogy ilyen sok ájtatos lélek jön be Hozzád?” „Igen.” – felelt Ő szomorúan. „De úgy sietnek, hogy nem tudom átadni nekik kegyelmeimet.” Megértettem, és úgy szerettem volna megvigasztalni. „Ó, édes Jézusom, én Neked élek, Neked halok, és mindörökre Tied vagyok.” És közben az járt az eszemben, hogy tudnám Őt mélységes szomorúságában megvigasztalni. És úgy jártam, mint a kis vörösbegy, amikor ki akarta húzni a szöveget a szent kezekből, és erőlködés közben reá hullt az Úr Szent Vére. Már hosszú ideje tartózkodtam ott, és kezdtem kissé fájni. El akartam köszönni Tőle, hogy hazamenjek. Ekkor lelkem mélyén megszólalt kérlelő hangon: „Ne menj még!” Helyemen maradtam. Kis idő múlva lelkem csendjében édes hangot hallottam: „Kedves kis kármelita leánykám!” E hang hallatára nagy bűnbánat árasztotta el lelkemet. Utána még kétszer hallottam ezt az édes hangot, és közben a szomorúság bűnbánó könnyeit hullattam. Kis idő múlva a Szent Szűz szólalt meg újra lelkemben. Mintha sírást fojtott volna vissza, majd így szólt: „*Imádd, engeszteld sokat megbántott Szent Fiamat!*” eltűnődtem. Ez nem lehet a gonosz, mert az nem mondta volna ezeket a szavakat. Lelkemben utána kissé zavar támadt. Hogy tudom ezt megtenni? Egy ideig a templomban maradtam. Nem imádkoztam, csak szerettem volna gondolataimat rendezni, de valami különös homály fedte elmémet.

I/13 Hazamenet kértem a Szent Szüzet: „Égi Anyám, ha Te ezt kérted tőlem, akkor igazítsd is utamat Szent Fiad közelébe.” Másnap sem tudtam a gondolattól szabadulni. A szentmise alatt buzgón fohászkodtam: „Égi Anyám, hogy s mint tegyek? Ugye, mellém állsz? Én olyan erőtlenség vagyok Nélküled.” A szentmise végén erős indítást éreztem magamban, hogy az Úr házának kulcsát kérem el, hogy oda szabad bejárásom legyen. Szentmise után a sekrestyés nővér elé álltam kérésemmel. Vázoltam előtte lakásügyi helyzetemet. Ő meglepődött azon a derűn, ahogy én ezt előadtam, mert kérésemet nem a Szent Szűz óhajával, a Reá való hivatkozással adtam elő. Ezekre a bensőséges indításokra nem lehet hivatkozni, hanem inkább a lakásfelosztásra és a helyszükére hivatkoztam, hogy most már nincs annyi hely sem, ahol akár csak egy Miatyánkot is elimádkozhatnék. Ő kérésemre azt felelte, ezt ő nem teheti meg, erre az esperes atyától engedélyt kell kérni. Két nap múlva korán reggel a nővér azzal fogadott, hogy megjött a jó hír: a kért kulcsot megkaptam. Még aznap elmentem a drága kulccsal, és amikor kinyitottam az Úr házának ajtaját, nagyot dobbant a szívem. Éreztem, hogy az Úr Jézus különösen megosztja velem otthonát. Otthon helyett otthont adott, azért olyan drága ez a templom nekem. Mikor beléptem a mellékbejáraton, a Szentlélek Mátkája, Magyarok Nagyasszonya oltára elé kerültem. „Üdvözlégy, Mária, Édesanyám! Alázatosan kérlek, tarts meg engem a Te különös védelmedben, ajánlj engem Szent Fiadnak. Én vagyok a te hűtlen kármelita kislányod, Édesanyám, a Te megszólításodat használom. Tudom, hogy nem vagyok méltó erre. Ha évszázadokig élnék is, akkor sem tudnék semmi érdemet szerezni, amivel ezt megközelítőleg is kiérdemelném. Anyám, jöjj, vezess most már Szent Fiadhoz.”

Ahogy így egyedül voltam a hatalmas üres templomban, leborultam az Úr elé, úgy, mint még soha életemben, és megkérdeztem az Úrtól, hogy csak ketten vagyunk-e. „Sajnos.” – hallottam szomorú szavát lelkem mélyén. „Légy azon, hogy sokan legyünk!” „Ó, édes Üdvözítőm, Te tudod leg-

jobban, hogy mily sokat botorkáltam, míg kegyelmed által Hozzád érkeztem.” Semmi szóval ki nem fejezhető az a hála és bűnbánat, mely lelkemből az Úr felé tört, kirobbant lelkem minden erejével. „Uram, most, hogy lesegítetted lelkem külső háncsát, érzem, hogy kegyelmed bősége áraszt el. Ó, Jézusom, mélységes alázattal könyörgöm Hozzád, faragd le lelkem durva vonásait, bárhog is fájna az nekem, hogy ha majd meg kell jelennem Előtted halálom óráján, rám ismerj, bennem a Te szent kezed munkájára. Édes Jézusom, úgy szeretném megbánni bűneimet, ahogy még egyetlen megtérő bűnös sem bánta meg, és úgy akarlak szeretni, ahogyan még egyetlen megtérő bűnös sem szeretett. Édes Jézusom, mély alázattal könyörgöm Hozzád, ne múljék el egyetlen nap sem, hogy a bűnbánat könnyeit ki ne sajtolná szemeimből az Irántad érzett hála és szeretet. Alázz meg engem, Uram, Jézusom, életem minden pillanatában, hogy szüntelenül érezzem, mily szegény és nyomorult vagyok. Ó, Uram, Jézusom, összeszorul a szívem, ha arra gondolok, hogy most itt a földön Veled egyesülve élhetek. A halálom után bűneim miatt egy időre el kell válnom Tőled. Mondd, édes Jézusom, mi lesz az én temérdek bűnömmel?”

Elképzelhetetlen szorongás vett erőt rajtam, és úgy esdekeltem az Úrhoz. Ő egy pillanatra éreznem engedte, hogy el fognak veszni az Ő irgalmas szeretetében. Ki tudja, meddig térdeltem volna még ott az Úr lábainál önfeledten, ha a sekrestyés nővér meg nem zavar, hogy fél nyolckor kaput zárnak. Ahhoz nem volt kulcsom. Nem tudtam az Úr Jézustól elválni, és arra kértem, jöjjön velem. Kerülővel indultam haza a csendes utcákon. Úgy éreztem, hogy az Úr jön velem. Nem szóltunk egymáshoz. Szerettem volna az út sarába leborulni, mert annyira éreztem jelenlétét. Azóta, hogy Ő ilyen hatalmas lakást adott nekem, én hálából alázatos, bűnbánó lélekkel minden este felkeresem Őt és a Szent Szűz óhaja szerint imádom és engesztelem. Mily örömöm van, amikor Hozzá megyek! Ő mindig otthon van, vár engem. Ezeket a meghitt órákat nem kísérel meg leírni, mert lehetetlen.

Az 1961-es év ilyen beszélgetésekkel telt el.
Azokat akkor még nem írtam le.
Én csak akkor kezdtem ezeket leírni,
amikor az Úr (erre) felszólított.

Amikor az édes Üdvözítő rövidebb beszélgetést folytat velem, ezeket szinte szóról szóra leírom. A szentórák alatt sokszor van úgy, hogy a beszélgetések csak úgy átmennek énem tudatába. Utána képtelen vagyok azokat leírni.

Egy alkalommal megköszöntem, hogy örök menedéket biztosított nekem. „Kis kármelitám, *te is örök menedéket biztosíts Nekem!* Ugye, érzed te is, hogy mi ketten mennyire együvé tartozunk? *A szereteted ne tartson pihenőt!*”

I/16 Egy alkalommal megkért, hogy a szenvedő papi lelkekért végezzek a hétfői napon virrasztó imádságot.

Egyik nap ismerősömnél jártam. Ott a házban kápolna is van. Miután a nővérektől elbúcsúztam, Őhöz nem mentem be elköszönni. Ő szelíd szemrehányással szólt, hogy én sokszor olyan figyelmetlen vagyok Vele szemben. „Ugye, kértelek, édes Jézusom, hogy faragd le lelkem durva vonásait.” Ő szelíd szavakkal így szólt: „*Leánykám, Engem éjjelnappal szeretned kell!*”

Egy alkalommal arra kértem, engedje megéreznem az Ő fenséggel, jósággal teljes jelenlétét. „Leánykám, ne kérd ezt a magad számára, mert annak adom, akiért az áldozatot meghoztad és imáidat felajánlottad.” „Ó, bocsáss meg, Jézusom, látod, milyen önző vagyok.”

„Leányom, ismerem tökéletlenségedet és nyomorúságodat, de ez ne törje le további törekvéseidet, mert ez egy okkal több, hogy még nagyobb odaadással számíts szeretetemre.”

1962. március 4–7.

Nem tudom, mi történt az országban. Ezekben a napokban szinte öt percenként térdre kényszerített az Úr, szelíd, kérő hangján, hogy engeszteljem Őt.

Március első hetében történtek ezek is: Házimunkám végzése közben is állandóan Benne elmerülve dolgoztam és arra kértem, hogy megváltó munkájában szeretnék minél nagyobb részt vállalni. És ekkor az Úr Jézus lelkem mélyén bensőséges beszélgetésbe kezdett: *„Kérj csak bőséges kegyelmet! Minél többet kérsz, annál többet kapsz. Kérj mások számára is! Ne félj, nem kell takarékoskodnom vele, akkor vagyok boldog, ha reátok pazarolhatom. Ó, mily boldogságot adsz Nekem már óhajtaidoddal is, hát ha még az Általam felkínált áldozatvállalással is kitartó leszel az Én ügyem mellett! Sokszor és sokan vannak, akik kérnek ugyan részt belőle, de amikor az Általam felkínált és kezem által nyújtott áldozatot el kell fogadni, megriadnak Tőlem.”* És úgy áradozott, hogy könnyekre fakadtam: *„Uram, Jézusom! Hogyhogy te áradozol felém, nyomorult teremtményed felé?”* *„Azért, leányom, hogy ne hagyj soha szenvedéseid nélkül, és segítsd a bűnösök megtérését. Ezekért nagy jutalmat kapsz. Lesz idő, amikor nemcsak lelked mélyén, de valóban is fogod hallani hangosan áldó szavaimat. Leányom, sokat kell szenvedned, itt a földön semmiféle vigasztalást nem nyújtok, mely a földhöz kapcsolná életedet. Erősítő kegyelmemet szüntelenül reád árasztom, és a Szentlélek erőssége veled lesz. Majd tovább kért: *„Meg kell változtatnod ezt a rosszra hajló természetedet az Én tetszésem szerint. Én segítek, hogy a helyes utat kövesd. Csak merülj el tanításaimban!”**

„Uram, én minden iparkodásom dacára semmi előmenetelt sem veszek észre magamon.” *„Emiatt ne aggódj, kezdj újra minden nap! A mi Édesanyánk segít neked. Tőle kérdezz mindent, Ő tudja, hogy kell Nekem kedvemben járni.”*

Ebben az időben az Úr Jézus sokszor megkért:

„Leányom, *mondj le önmagadról! Azért kérlek erre sokszor, mert megváltó munkámban csak úgy vehetsz részt, ha egészen és állandóan Vélem egyesülve élsz minden pillanatban.* Ezt ajánld fel Atyámnak minden időben szünet nélkül, azok helyett is, akik Nekem szentelték életüket, és mégis inkább a világnak élnek, mint az Én megváltó munkámnak. Nem gondolnak hivatásukra. Őértük vezekelj s a te bűneidért. Úgy szeretném lemosni bűneiteket, csak jöjjetek Hozzám! *Leánykám, ne sajnálj te semmi fáradságot, határt ne ismerj! Megváltó munkámból soha ki ne kapcsolódj egy pillanatra sem! Mert ha ezt tennéd, úgy érezném, megfogyatkozott Irántam érzett szereteted. Pedig úgy vágyom szeretetedre!* Bárcsak mindig Vélem éreznél!”

I/19 Mikor ezek történtek, igen megzavarodtam, nem tudtam, mi is ez bennem. „Ó, Jézusom, úgy megihleted lelkemet, nem tudok felocsúdni magamból.” A rendkívüli változásokat, melyek lelkemben történtek, úgy szerettem volna valakivel közölni. Addig, míg csak olyan dolgokat mondott, amelyek engem érintettek, addig nem volt zavar lelkemben. De most, hogy más személyek is ismertté lettek Átala előttem, nagy szorongás vett erőt rajtam. A nagy bizonytalanságot és kétkedést, mely rám nehezedett, szeretném valakivel közölni.

Ezekben a napokban hallottam, hogy egy ismerős papot eltiltottak a papi tevékenységtől, ez állami vonalon történt. A papi személy nagyon összeroppant miatta. Egy ismerősöm arra kért, imádkozzam érte. Ez engem nagyon gondolkodóba ejtett. És mivel az Úr Jézus oly bensőségesen szokott hozzám beszélni, én mélységes alázattal Eléje borulva megkérdeztem keresetlen szavakkal, miért van ez? Lelkem nagy csendjében nem hallottam az Ő szavát. Oly sötétnek láttam ezekben a napokban az egész ügyet. Annál is inkább, mert egymás után hallottam, hogy itt is, ott is elhurcolták őket. Amint néhány nap múlva újra Eléje borultam, Ő kezdett velem erről beszélgetni: „*Leánykám, megértesz Engem? Így akarom magamhoz közelebb hozni őket, mert kevés bennük az Irántam érzett szeretet. Túl világiasak, olyan önteltek. Szép*

szavakat ugyan mondanak Rólam, de ők maguk nem élik át ezt bensőségesen. Ó, ezek a Nekem szentelt lelkek! Szívem szomorúsága mérhetetlen miattuk.”

Erre én nagyon meglepődtem. Hasító fájdalom járta át lelkemet, és azóta sokszor mutatott nekem olyan lelkeket, akikkel összehoz a napi élet anélkül, hogy valaha is ismertem vagy beszéltem volna az illetővel. Megengedte éreznem, hogy Őiránta milyen vonzalmat érez ez az előttem ismeretlen lélek. Ilyenkor szívemben éles, metsző fájdalom van. Ő így szólt: „Szenvedj Velem!” Ezek az érzések úgy hatottak lelkemre, mint valami betegség. Nemcsak lelkemnek fájt, hanem testem erejére is kihatott, és szinte gyengeséget éreztem miattuk. Tépelődtem magamban, hogy mi lehet ez? Az Úr egy lélekhez irányított, akivel tizenöt éve nem beszéltem, egyébként is életemben mindössze háromszor beszéltem vele. Az Úr Jézus nagy bizalmat keltett lelkemben az illető személy iránt. /Én ugyanis rendkívül zárkózott természetű vagyok./ Elmondtam neki rendkívüli lelkiállapotom reám nehezedő súlyos sötétségét. A beszélgetés után, mely a kápolnában történt, a nővér így szólt: „Lehet, hogy az egész csak önszuggeralás.” Ez engem nagyon megdöbbenített. Rettentő gondolatok leptek meg, és a hitetlenség egész tisztánlátásomat elhomályosította. Úgy éreztem, hogy az, ami velem történt, mind önámítás, vagy talán a világosság angyalának öltözött gonosz akarja megzavarni lelkem nehezen megszerzett nyugalomát. Ilyen gyötrelmek között múlt el az egész napom. Máskor alig vártam a meghitt szentórák idejét, hogy Hozzá menjek és mély alázattal leboruljak s imádjam Őt. Most egész nap magamban rimánkodtam:

„Alázz meg engem, én jóságos Istenem! Hogy is lehettem ilyen gőgös, én szemétből kiszedett nyomorultnál nyomorultabb. A kevélység, mely befészkelte magát lelkembe, ismét elhomályosította bennem szent Arcod ragyogását. Édes Jézusom, de Te érts meg engem, és minden kevélységemnek dacára ne vess meg engem, ne taszíts el magadtól! Alázatosan könyörgöm, ments meg bűnös gőgömtől, mely nyomorékká tesz.”

Este nehezen indultam el az Úr Jézus imáadására. A hideg rázott, és nagy fáradtság vett erőt rajtam. Hitbéli kételyeimmel nagy nehezen mégiscsak elindultam. Kint hideg, sűrű köd volt, és a síkos lejtőn kellett mennem. A nagy fáradtságot alig tudtam leküzdeni, vissza akartam fordulni. Ahogy mentem az úton, egy gyermek jött velem szemben. Mikor egymáshoz közel értünk, a kis gyermek így szólt hozzám: „Tessék vigyázni, mert a lejtő nagyon síkos.” És közben kis kezével az én kezemet pajkosan meglendítette. Amikor a lejtőn leértem, fáradtan visszaneéztem. Ki lehet ez a kisgyermek, aki ilyen kedves bizalmaskodással figyelmeztetett engem? Én a környéken ismerem a kisgyermekeket, de nem tudtam rájönni, hogy ki lehet. Gondoltam, biztos most jött ide lakni.

I/22 Útközben ezeket a szavakat hallottam: „Kelj fel, vedd ágyadat és járj!” Nem tudom, hogy jutott ez eszembe, mert ezeket a szavakat már rég nem hallottam és nem is olvastam. Ahogy a templomba értem, az est sötétjében úgy kellett az oltárhoz tapogatóznom. Ahogy az Úr lábaihoz borultam, rettentő félelem fogott el. Úgy éreztem, hogy a gonosz hajamnál fogva visszaránt. Borzalmas gondolatokkal árasztott el. Remegve térdeltem két óra hosszáig át, nem tudtam, mi van velem, gondolataimat nem tudtam az Úr felé irányítani. Mozdulatlan dermedtségemben kezdtem nagyon fájni. Ez február 20. körül volt. Nem tudom elmondani azt, amit a gonosz bennem művel. Másnap, vasárnap úgy éreztem, nem mehetek az Úr Szent Testét magamhoz venni. Akármit is akartam tenni, mindig úgy éreztem, hogy képmutató vagyok, és az emberek megbotránkoznak rajtam. Jobb, ha nem is mutakozom emberek előtt. A kimondhatatlan szégyen érzete tűzbe hozta egész arcomat.

Mikor a szentáldozáshoz járultam, a gonosz olyan gondolatokkal zaklatott, hogy úgyis önámítás az egész. Tartott ez még este is. És amikor este újra elindultam szentséglátogatásra, a sötét bizonytalanság közepette arra gondoltam: „Én Istenem, mi is van hát velem, hová sodródtam el Tőled? Va-

jon mi az igaz? Ami most van bennem, vagy ami azelőtt volt bennem?” Akinek nem volt ilyen kísértése, az nehezen tudja megérteni, hogy milyen az ember, ha nem ura esze használatának. A hosszú csöndességben eltöltött idő alatt valamenynyire feloldódott bennem ez a szörnyű sötétség. Kezdttem úgy érezni, hogy a gonosz már nem zavar úgy, és lelkem kezdett kissé megkönnyebbülni. Mikor másnap az Úr Jézus elé borultam, lelkem nyugalma már teljesen visszatért. A szentáldozás idején már megnyugodva térdeltem az Úr elé, és a Vele való egyesülés után helyreállt lelki egyensúlyom. Ott-hon is Benne elmerülve végeztem munkámat. Mosás közben is szüntelenül imádtam Őt. Lelkem mélyén arra gondoltam, milyen nyomorult is vagyok, nem tudok segíteni Rajta. Amint így elmerültem az Ő örök gondolataiban, az Úr Jézus megszólalt lelkem mélyén:

I/23

„Kármelita kislányom, add át magad teljesen Nekem, mert csak így tudsz Érttem áldozatot hozni. Nagy dolgot kérek tőled. Hallgass meg, ne félj! Légy nagyon alázatos és kicsinyke, mert csak így leszel alkalmas kérésem teljesítésére.”

Ezek itt már az Úr Jézus által kért rendkívüli közlések:

„Minden csütörtökön és pénteken kenyéren és vízen böjtölj, és ezt ajánld fel a tizenkét papi lélekért. Mind a két napon négy-négy órát tölts el szent szíнем előtt, és különösen engesztelj az Engem ért sok bánatomért. A pénteki napon tizenkét órától három óráig imádd Szent Testemet és Szent Véretem, mely kiontatott az egész világ bűneiért. A pénteki böjtöt úgy tartsd meg, hogy Szent Testem keresztről való levétele idejéig – ez egy különös kegyelmekkel járó áldozatvállalás. Tedd meg ezt, leánykám! /És úgy esdekelt felém./ Vállald ezt magadra tizenkét héten át, azért a tizenkét papi lélekért, akik legalkalmasabbak lesznek terveim keresztülvitelére. A tizenkét papi lélek, akiket különös kegyelmeimmel akarok méltóvá tenni. /És újra kért:

I/24

Tedd meg, leánykám! Így te is Szívem kedveltje leszel. Meg fogod tudni, ki lesz az, aki a tizenkét papi lélekhez eljuttatja kérésemet. Nekik is ugyanezt kell tenni, amit tőled kértem: az engesztelést és kínszenvedésben való elmélyülést. Leányom, a tizenkét papi lélek az országban a legkiválóbb.”

Azt kérte, hogy tizenkét héten keresztül tartsam meg én és a tizenkét papi lélek is, akikhez majd eljut üzenete. „Leányom, *vigasztalás nélkül hagylak szenvedni*, nagy lelki szárazságban. A kísértések különböző formában fognak meglepni, de ne félj, kegyelmem szüntelen veled lesz. Légy Hozzám teljes bizalommal, ez Szívem kulcsa. Hagyj fel kétkedéseiddel. A Szentlélek, kihez oly sokat könyörögsz, birtokába veszi lelkedet, a Szentlélek Mátkája, Édesanyánk által. Tudom, Velem szomjazol a lelkek után. Úgy örül Szívem, ha Hozzám küldöd fohászaidat, hogy soha nem szűnő szomjúsággal vágyódsz Utánam. Én is teutánad, és minden lélek után. Különösen a Nekem szentelt lelkek után, kiket elhalmoztam kegyelmeimmal. Ó, *bárcsak éreznék lelkem gyötrő szomjúságát! Valósággal koldulok szeretetük után. Kérlek téged, leányom, legalább te ne hagyj el! Szíved minden dobbanásával*
I/25 *bánd bűneidet, engesztelj és vigasztalj Engem. Ha a te szereteted megfogyatkozna, menj égi Anyánkhoz. Ő megtölti szívedet Irántam dús szeretettel. Ó, köszönöm, hogy szíved Velem érez, Bennem dobban. Ne légy soha fáradt Szent Sebeim szemlélésére, mely mindig nagy erőt ad. Ajánld fel magad az Örök Atyának, és a Szentháromsággal élj. A kísértésekben menekülj Édesanyánk palástja mögé, Ő megvéd a gonosztól, aki állandóan zaklatni fog téged. Én veled leszek, csak tarts ki Mellettem! Téged senki és semmi sem szakíthat el Tőlem.”*

Majd beszélgetés után ismét közléseit adta át: „Leánykám! **Tizenkét lelket kell még beszervezni megváltó munkámba világi férfiakból és tizenkét pedagógust, akik vállalják a csütörtöki és pénteki imádást és engesztelést. Nagy buzgósággal készüljenek erre, és ajánlják fel a tizenkét papi lélekért addig, míg ügyünk célt nem**

ér. Végül a Kedves Házból¹ meghívok tizenkét személyt imádásomra és engeszteléseimre csütörtökön és pénteken, és böjtjüket is ajánlják fel a tizenkét papi lélekért, egészségükhöz mértén. De ne legyenek kislelkűek, mert nagy kegyelmeket adok számukra.”

A közlések után még hosszan beszélt hozzám: „Ne riadj meg, leánykám, te csak légy elrejtve, nagy alázatosságban. Rólad nem kell tudnia néhány személyen kívül senki másnak. A te érdemed a szenvedés, melyet Velem egyesülve ajánlj fel az Örök Atyának a Nekem szentelt lelkekért. *Alázatosságod oly nagy legyen, hogy a jóság és szeretet áradjon azokra, akikkel érintkezel. Kislányom, mi mindig együtt leszünk. Csak kérd mindenkor Szűzanyánkat, tartson meg téged rejtett alázatosságban. Tanulj meg minden felebarátod nyelvén úgy szólni, hogy beszéded által Hozzám vezesd őket. Szeretetet Tőlem kérj, Belőlem meríts! Az áldozatokat szünet nélkül meg kell hoznod, mert ez lendítőkerék a cél elérésére. Az Örök Atya tudja, milyennek teremtett. Ismeri erőszakos, rossz természetedet. Ezt át kell alakítanunk. Az Én Szívem szerint erőszakot csak a rosszal szemben használhatsz ezentúl. De ne csüggedj! Nézz fel Rám bizalommal, és kérj sok-sok kegyelmet! Leánykám, családot körében légy égő áldozat. Különösen a kis, jelentéktelen áldozatokat hozd meg, és jöjj Hozzám, mert elhagyottan szenvedek! *Ne aggódj amiatt, hogy csak kis dolgokat tudsz cselekedni. Nem áll ez jól neked, maradj csak egészen kicsinek! Oldódj fel Bennem, mint csepp víz a borban.”**

I/26

¹ A „Kedves Ház”-ként emlegetett ház a rendek feloszlása előtt a Szociális Testvérek Társasága háza volt, melyet azután lakóházként használtak a nővérek (a Bp. II. ker. Hűvösvölgy). A házban a korábbi idős nővérek közül laktak néhányan, köztük a naplóban gyakran szereplő „mellé rendelt nővér” is (a nagyváradi származású P. nővér). Erzsébet asszony az Úr indítására kereste meg a példás életű nővért, aki lelki dolgokban segítette őt. Szívesen fogadta az ő segítségét, különösen, mert Istennek szentelt személy volt. Erzsébet asszony egyes Naplórészleteket levél formájában írt a „mellé rendelt nővérnek”. Néha azonban nem teljesen világos, hogy ezek a levelek hol végződnek. Néhol csak megszólítja a nővért a szövegben, de nem ír teljes levelet neki. (Szerk.)

1962. április 8.

I/27 Megkért, hogy a szentórákat ne kössem össze a teremtményeivel. „*Ne keresd önmagad! Ugye, sokszor hangoztattam ezt már, hogy teljesen igényt tartok rád. Mondj már le önmagadról, hajszál se férjen közénk!*”

„Uram, Jézusom, egészen kezdő vagyok.” „Leánykám, azért ne csüggedj, egyszer el kellett kezdened. Emlékezz, fiatal korodban is mindig tanulni szeretted volna, de erre nem adatott soha alkalmad. Én voltam, aki ezt nem engedtem, minden akadályt eléd gördítettem. *Úgy tetszettél nekem, hogy egészen tudatlan maradj. Nekem már akkor is terveim voltak veled, csak meg akartalak előbb érlelni a magam számára.*”

„Uram, de sokszor fordítottad felém hiába kegyelmeid éltető sugarát, én pedig elkerültelek Téged, és másféle utakon jártam.”

„Tudod, ugye, leánykám, hisz még néhány hónappal ez előtt is a szabadegyetemre akartál beiratkozni. De Én ennek is elébe álltam. Az Én iskolámba hívtalak felvételre. Leányom, most örülj nagyon, és légy nagyon jó tanuló. A mester Én vagyok, tanulj Tőlem! Én nem sajnálok semmi fáradságot, egész nap veled vagyok, reggeltől estig. És ha szorgalmas leszel, eredményt fogunk elérni és örömöm lesz benned.”

I/28 „Csak sajnálom, édes Jézusom, hogy ilyen kevés érzékem van Hozzád.” „Ez igaz, leányom.” És Ő is egész halom eseményt terített elém, például: ha olyan helyen jártam, ahol kápolna is volt, mindenkitől elbúcsúztam, csak Tőle nem. Ezután, ha térdet hajtok, gondoljak is Rá sok szeretettel, „mert ha ezt nem teszed, úgy fáj Nekem”. Igen megbántam ezt, és szemeim megteltek a bánat könnyeivel.

„Kislányom, újra csak azt mondom, meg kell változnod az Én tetszésem szerint. Én segítek, hogy a helyes utat kövesd, csak merülj el tanításaimban, és minden erőddel igyekezz a feladott leckét elvégezni. Anyámhoz menj, Ő segít.” „Uram, én Őt nagyon szeretem. Hisz Ő szólított fel engem arra, hogy imádjam, engeszteljem az Ő Szent Fiát. Ó, milyen mélységes bűnbánatot keltett lelkemben az Ő sírástól

elfojtott hangja!” „Igen, kislányom, ez volt az első találkozás, a nagy lépés, amikor Anyám különösen Nekem ajánlott. Leánykám, azóta nyílegyenesen repülsz felém. Röptödben ne nézz vissza a földre, nehogy a világ zaja megzavarjon. Már oly rég vártalak! Mióta megteremtettelek, azóta várok rád és minden lélekre.” „Uram, de most már soha többé ne engedj el!” „Te szakítottad ki magad, nem Én engedtelek el.” „Én Jézusom, azért maradtam ilyen nyomorult és neveletlen. Nevelj engem, én Mesterem!”

„Leányom, mondj le akaratedről, mindig arra kérlek. Megváltó munkámban csak úgy vehetsz részt, ha egészen és állandóan Vélem egyesülve élsz minden pillanatban.

Kármelita kislányom! Emlékezz vissza, amikor özvegy maradtál és gyermekeid nőni kezdtek, hogy kérted őket, legalább egy órát segítsen mindennap mindegyik, mily könnyebbség lenne ez neked. És milyen szomorú voltál, amikor mindenféle ürüggyel kimentették magukat, és neked egyedül, elhagyottan kellett fáradoznod. Leányom, de sok gyermekem van Nekem is, és ha csak egy órát segítene is mindegyik, mily gyönyörűségem telne bennetek! Ilyenkor különösen a Nekem szentelt lelkekre gondolok, akiket Szívem választottjainak tekintek, és ők mégsem egyesülnek Vélem bensőségesen. Szétszórják őket a világias gondolatok. Kis kármelitám, úgy kérlek, merülj el Bennem! Legalább te óhajts még több kegyelmet! Segíts helyettük is, de ne egy órát, hanem szünet nélkül! Ne kérdezd, hogyan, légy találékony, és ragadj meg minden kis alkalmat, hogy a te áldozataid által a lelkek utáni szomjúságomat csillapítsd.”

„Uram, én soha nem szűnő szomjúsággal vágyódom Utánad! Minden erőmmel szeretni akarlak, azok helyett is, akik nem jönnek Hozzád.” A beszélgetés közben oly nagy kegyelmeket kaptam az Úrtól. „Én Istenem, mit tettél velem? Most már végképp nem tudom, én élek-e. Mintha nem is a földön járnék, nem látok szemeimmel semmit, füleim nem fogják fel a világ hangját, szívem nem dobog már csak Benned, Érted. Ajkammal nem találok méltó dicséretet. Szeretnék áldani, de nem találok semmi kifejezést sem elég méltónak

I/29

I/30

Hozzád. Csak nézlek csukott szemmel és néma ajakkal. Szemlélem kimondhatatlan, végtelen szenvedésedet, melyet értem, nyomorult bűnösért elszenvedtél. Elmém föl nem fogja, mit tettél értem, nyomorult bűnösért. Miért velem, mikor annyi más, Hozzád méltó, tiszta lélek van?”

„Leányom, a legnagyobb bűnösök közül választok ki Magamnak lelkeket megváltó munkámhoz, és ha elfogadják, Én különös kegyelmeimmel halmozom el őket. Aki Velem érez és Értem él, határtalan szeretetemmel kiragadom a világból úgy, mint téged. Kármelita kislányom, oly kimondhatatlanul szenvedek, és mily jó éreznem, hogy Velem vagy, és Velem egyesülve te is érzed szeretetemet!”

„Uram, akaratom a Tied, Te cselekedj bennem!”

Ő erre azt válaszolta: „Leányom, minden erőddel azon légy, hogy a bűnösöket Hozzám vezesd. Ezen kívül semmi más ne töltse be gondolataidat. Nézz szüntelenül szemembe, hogy lásd szomorúságomat a lelkek miatt. Kívánd lelked egész vágyával, hogy a Nekem szentelt lelkek ne nézzenek el Mellettem, és ne szórják szét tekintetüket a világban, csak Engem szemléljenek. Az Én szomorú szemem pillantását fogják fel, merüljenek el Bennem. Ha szemembe néznek bűnbánó lélekkel, kegyelmeim sugarával megjavítom őket. Szívem szeretetében megmerítem, újjászülöm őket, csak legyenek teljes bizalommal. Ahogy neked, úgy nekik is ok ez arra, hogy kegyelmeimben megtisztuljanak. Leányom, feléd árasztom szeretetemet, azért, mert te menedéket adtál Nekem, és a te lelkedben megpihenhetek. Érezd ezt a nagy megtiszteltetést, hisz Engem tisztelsz meg vele. Ne fossz meg soha tőle! Ez igazán csak rajtad múlik. Én a végletekig mentem, megyek szeretetemmel. Tudod, hogy szeretem hallani, mikor Elém borulva úgy szólsz Hozzám, hogy jobban akarod bánni bűneidet minden megtérő bűnösnél, aki valaha is megbántott, és jobban akarsz szeretni valamenynyit megtérő bűnösnél. Kis kármelita leányom, ezekkel az óhajtásaiddal egészen Szívemhez férkőztél. Egyszerű szavaid kimondhatatlan könyörületre indították irgalmas Szívemet. Látod, leánykám, ehhez nem kell iskolázottság, sem szabadegyetem. Mily boldogsággal töltötte el mennyei Atyán-

kat is a te mélyről jövő, őszinte bűnbánatod! Ezt tedd életed minden pillanatában! Leányom, tégy meg mindent ernyedetlen szorgalommal a lelkek megmentéséért! Ez legyen a te iskolád. A Szentlélek Úristen veled fog munkálkodni, rosszra hajló természetedet segít átalakítani üdvösséged javára. Ugye, tudod, hogy az Én országom erőszakot szenved? *Állandó bukdácsolásod ne törjön le, mert ez megtart az alázatosságban. Leánykám, ez a nap, e mindent átölelő nap mély nyomot fog hagyni lelkedben. Ugye, te is érzed ezt? Az előbb elmondott szavaim mint imádság, úgy csengjenek vissza füleidbe. Elmélkedd át gyakran, addig, míg egészen magadévá nem teszed!* Mert ez a nap a (mi) különleges egyesülésünk napja, amikor is oly kegyelmekkel halmozlak el, melyeket különleges erősítésnek szántam. Tudod, nagy harc vár rád, de a kereszt jelében győzni fogsz! *Ha keresztet vetsz, soha ne légy szétszórt. Gondolj mindig a három isteni Személyre.*

I/32

Ezt hozd nyilvánosságra!

Ötször vess keresztet egymás után, és gondolj a keresztvetésnél az Én Szent Sebeimre!

És mindig nézz szemeimbe, melyek szánalmasan vérbe vannak borulva a sok ütlegtől, melyeket tőled is kaptam.”

„Uram, Jézusom, ne mondd tovább, mert a szívem megszakad. Könyörülj rajtam!”

1962. április 10.

„Kedves kármelita kislányom! Ne aggódj amiatt, hogy ügyem miképpen jut érvényre, Én együttműködök a kiszemelt lelkekkel. Te csak légy jó! Tudod, milyen az igazi kármelita? Alázatosan elrejtve éli Velem egyesülve a szemlélődő életet. Erre törekedj, fékezd a nyelvedet, óvakodj a fölösleges beszéd-től. Kis kármelitám, irántad való szeretetem határt nem ismer. Tudod, milyen boldog vagyok, hogy az általam felkínált áldozatokat elfogadod? /És oly gyengéd szavakkal mondta ezeket./ Tarts ki Velem! Mily boldogság ez Nekem! [...] *Kívánj Nekem sok lelket, hogy kioszthassam kegyelmeimet!*”

Egy alkalommal, amint Eléje borultam, így szólt:

„Tudod, milyen szívszorongva vártalak? Látod, milyen egyedül vagyok, és ha te nem jönnél, akkor egészen árva lennék. Leánykám, te is árva voltál, ugye, milyen szomorú ezt érezni?” Majd tovább beszélgetett és tanítgatott: „Mindig kérlek, ne aggódj, hogy csak kis dolgokat tudsz tenni, mondom, maradj egészen kicsinek. Tudod, mit fogunk csinálni? Te fogod Nekem adogatni a mozaikköveket, amit összegyűjtögetsz napközben, Én majd összeillesztem szín és forma szerint, és ha elkészült, hogy fogsz majd csodálkozni, hogy milyen mesterművet alkottam belőle. De látod, Én hiába vagyok művész, ha te nem gyűjtögeted össze, Én nem tudok mesterművet alkotni belőle.” És hangja valósággal esengett felém.

Egy alkalommal így szólt: „Leánykám, Én most be fogom az idődet osztani. Ezt már elkezdtem egyszer veled, ugye, tudod, csak még több mindent akartam programodba beiktatni, azért halasztottam el eddig. Gyere, ha van időd. Ha sok, csak szólj, légy szíves. Az akarat a tiéd, Én azt nagy tiszteletben tartom. Nekem az esik jól, ha önként adod át Nekem.”

Hétfő: A szenvedő lelkek napja. Minden mozdulatodban legyen benne a megsegítésük utáni vágy. Óhajtsd Velem egyesülve, hogy színem látására jussanak. A szigorú böjtöt és az éjszakai virrasztást is ajánld fel értük.

A szigorú böjtöt, melyet most kérek tőled – ezt a kéresemet nemcsak hozzád intézem –, hozd majd nyilvánosságra, és mondd el Szívem kérését a többi közléssel együtt. Aki a hétfői napot megtartja szigorú böjttel, az minden alkalommal egy papi lelket szabadít ki a szenvedés helyéről. És ha ezt a böjtöt megtartjátok az elhunyt papi lelkekért, az a halálának nyolcada alatt abban a nagy kegyelemben részesül, hogy kiszabadul a tisztítótűzből.² Ez Édesanyánk kérése is, Ő Szeretelángjára hivatkozva lekötelez Engem erre.

² A Naplóban több helyütt szerepel a tisztítótűzből való kiszabadulás lehetősége a Szereteláng által. (Az erre vonatkozó teológiai magyarázatokat lásd a *teológiai értékelés* 6.6.1. pontjában). Ezen a helyen a Lelki

Kedd: Ez a nap a családotért felajánlott nap legyen. Végezz helyettük annyi lelki áldozást, ahányan vannak. Ajánld fel őket egyenként Édesanyánknak, Ő védelmébe veszi őket. Ezen az éjjelen a virrasztó imát is értük ajánld (fel). /Én sajnos mélyen alvó vagyok./ „Uram, és ha nem tudok felébredni?” „Majd Én segítek ebben is. Ha valami nehéz, csak szólj a Szent Szűznek bizalommal. Ő is sokat virrasztott imádságban, és tudod, leánykám, a családotért nagy felelősséggel tartozol. *Most is neked kell őket különös gonddal Hozzám vezetni*, mindegyiket a maga módján, mert igen különbözőek. Kegyelmeimet szünet nélkül óhajtsd számukra. Együtt fogunk működni, de a te erődöt igénybe kell vennem. Legkegyesebb pártfogódat ne felejtsd el. Őt is kérd mindennap, Ő is örömmel segít, és így nyert ügyünk lesz.” /Szent József a pártfogó./

I/35

Szerda: A papi hivatások napja. Kérj tőlem sok buzgó lelkű ifjút. Amennyit csak kérsz, annyit kapsz, mert sok ifjú lelkében ott él a vágy, csak nincs, aki kíséretet belőlük, hogy felszínre jusson lelkük vágyának teljesülése. Ne légy kislelkű, a virrasztás imádsága által bőséges kegyelmet eszközölhetsz ki számukra.

Csütörtök: Az Oltáriszentség engesztelésére szenteld, és aznap négy órát tölts szent színem előtt. Különösen nagy áhítattal imádj és engesztelj az Engem ért sok megbánásért. A szigorú böjtöt ajánld fel a tizenkét papi lélekért. Az éjszakai virrasztást is értük ajánld fel. Merülj el kínos haláltusám vérrel verejtékező szenvedéseiben. Sok lelki erőt fogsz ebből meríteni.

Napló egy előző, kivonatos kiadása is szükségesnek tartotta, hogy magyarázatot fűzzön a szöveghez, amely magyarázat így hangzik: „*Feltéve, hogy a kegyelem állapotában halt meg. Egy beszélgetés alkalmával Erzsébet a következőket mondta: »A naplóban több helyen, ahol a szenvedő lelkek kiszabadulásáról van szó, mindannyiszor oda kellett volna írnom: Ha a kegyelem állapotában halt meg. Mivel ezt akkoriban teljesen magától értetődőnek véltem, feleslegesnek tartottam megjegyezni.«*” (Vö. Anna Roth szerkesztésében; A Szűzanya Szeplőtelen Szívének Szeretetlángja – Lelki napló – 1961–1981, St. Andrä-Wörtern 1985, 36.) (Szerk.)

Péntek: Szíved egész szeretetével merülj el kínszenvedéseimben. A reggeli ébredésnél gondold át, hogy a borzalmas éjszakai kínok után mi várt Rám egész nap. Munkád közben is szemléld végig az egész keresztutat, melyen nem volt megállás egy percre sem, a végletekig kimerülve hajtottak a Kálvária hegyére. Sok mindent szemlélhetsz, kis kármelitám. Én igazán a végletekig mentem értetek. Azért mondom, *semmit sem vihetsz túlzásba Értem.* 12 órától 3 óráig imádd Szent Sebeimet. A böjtöt lehetőleg így tartsd meg Szent Testem keresztéről levétele idejéig. Ezen a napon is a virrasztó imádságot a tizenkét papi személyért ajánld fel. Leányom, áldozatvállalásod a kegyelmek még nagyobb bőségét fokozza lelkedben.

Szombat: A mi Édesanyánk napja. *E napon különösen tiszteld meg Őt, még több gyengédséggel.* Tudod, Ő a Kegyelmek Anyja. Óhajtsd, hogy a földön is úgy tiszteljék, mint a mennyben az angyalok és a szentek sokasága, és kérd a haladó papok lelkei számára a jó halál kegyelmét. Erre ajánld fel napodnak minden pillanatát. Tudod, milyen nagy jutalmad lesz ezért? Az égben a papi lelkek könyörögni fognak érted, és a Szent Szűz is várja lelkedet halálod óráján. Az éjszakai virrasztást is erre a célra ajánld fel.”

Vasárnapra az édes Üdvözítő semmi programot nem adott.

Ezek a beszélgetések körülbelül július hónapban történtek, de azt nem tudom pontosan, hogy hányadikán.

1962. április 13. – Fájdalmas péntek³

A Szent Szűz első közlése!⁴

Ezen a napon az Úr Jézus óhaja szerint tizenkét órától három óráig imádtam és engeszteltem Őt. Benne elmerülve

³ A Boldogságos Szűzanya fájdalmainak másik ünnepe (szeptember 15. mellett), melyet az akkor érvényben lévő liturgikus gyakorlat szerint Virágvasárnap előtt levő hét pénteken tartottak. (Szerk.)

⁴ Az I/12-ben már szólt a Szent Szűz, itt annyiban az első, hogy először beszél a Szeretetlángról. (Szerk.)

kértem a Szent Szüzet, vesse szívembe Szent Fiának Sebeit, és indítsa mind nagyobb könnyöretre Szent Fiát. Könnyeim sűrűn hullani kezdtek. Sűrű könnyhullatásom közepette a Fájdalmas Szűz kimondhatatlan bánatát és szomorú zokogását éreztem lelkem mélyén. Az Ő zokogása áramlott át az én lelkembe is, majd zokogó hangján így szólt hozzám:

I/37

„Kármelita kislányom! Oly sok bűn van az országban. Segíts nekem, mentsük meg! Én fénycsóvát adok a kezédbe. Ez Szívem Szeretetlángja. Az én Szívem Szeretetlángjához add a te szeretetedet is, és add tovább, kislányom!”

„Édesanyám, miért nem teszel nagy csodákat, hogy higgyenek Neked úgy, mint Fatimában?” „Leánykám, minél nagyobb csodákat tennék, annál inkább nem hinnének nekem. Kis kármelitám, az első szombatot is azért kértem, és mégsem veszik figyelembe. Én jószágos, megértő Édesanyátok vagyok, és veletek összefogva megmentelek benneteket. Szent István nekem ajánlotta (országotokat), és én ígéretemmel biztosítottam, hogy szívemen viselem az ő és a magyar szentek kérését. Egy új eszközt szeretnék kezetekbe adni. Nagyon kérlek, fogadjátok megértéssel, mert Szívem bánkódva néz le országomra. [...]

„A tizenkét papi személy, kiket Szent Fiam kiválasztott, lesznek a legméltóbbak kérésem teljesítésére. Leányom, vidd e lángot, melyet neked nyújtok először. Ez Szívem Szeretetlángja. Gyűjtsd meg nála a tiédet, és add tovább!” És annyira zokogott, hogy alig értettem, mit is mond. Megkérdeztem Tőle, mit is kell tennem. Én az egész ország nevében megígértem Neki mindent, csak hogy fájdalmát enyhítsem. Mert a szívem úgy fájt, majd megszakadt. „Leányom, azt kérem tőled, hogy csütörtökön és pénteken különösen engeszteljétek Szent Fiamat. Az engesztelés módja a családokban történjék. Az egy órai idő, amit az engesztelésre fordítotok, legyen lelki olvasmánnyal kezdődő, áhítatos összeszedettséggel teljes ájtatosság, a szent-

I/38

olvasó vagy más módja az imádságnak. Az engesztelést ketten vagy hárman végezzétek. Ahol ketten vagy hárman összejöttek, ott az én Szent Fiam.

I/39 **Az Ő kérésére ötszöri kereszttetéssel kezdjétek meg, mely közben ajánljátok magatokat Szent Fiam Sebei által az Örök Atyának. Az engesztelő ájtatosságot így is fejezzétek be. Ezt az imát reggel és este, és napközben is végezzétek, mert ez közelebb visz benneteket Szent Fiam által az Örök Atyához, és szívetek megteelik kegyelemmel. A kegyelemmel teljes lángot, melyet Szívemből adtam nektek, szívről szívre járva gyújtsátok meg az egész országban. Ez lesz a csoda, mely tüzet fog, és a Sátánt megvakítja. Ez az összetartó szeretet tüze, melyet Szent Fiam Sebeinek érdemei által kértek.”**

Én ezek után nagyon szabadkoztam. „Én, méltatlan, rám bízod ügyedet, hogy tudjam én ezt továbbadni?” És újra szabadkoztam ellene. Néhány nap múlva a Szent Szűz megígérte, hogy a Szent Fia által kért áldozatokat hathatós anyai segítségével és szeretetével támogatni fogja. „Veled leszek, kis kármelita leányom, és Szívemre ölellek.” „Égi Anyám, Boldogságos Szent Szűz, valamit szerettem volna kérdezni.” És Ő már tudta, és választ is adott kérdésekre:

„Az esperes atyához vidd Szent Fiam kérését.”
A Szent Szűz kedves fiának nevezte előttem az esperes atyát.

I/40 S közben csodálatos kegyelemmel megértettem, hogy a Szent Szűz akarata Szent Fiáéval, az Örök Atyáéval és a Szentlélek Istenével mily csodálatosan össze van forrva. A Szent Szűz megígérte, hogy Ő velünk lesz, hogy a kicsinyke láng elterjedjen, mint a futótűz.

1962. április 15.

A Szent Szűz ismét kért: „Kármelita kisleányom! A Kedves Ház lakóit felkérem:

Ők igazán sok odaadással, szeretettel végezzenek missziós munkát az ország területén, minden tagjuk. Ők legyenek az elsők a szent Láng átadásánál, az ő rendeltetésük lélekemelően megható. Leánykám, ne légy bátortalan, indulj el mielőbb! Szeretelángom a Kármelből fog elindulni. Ők tisztelnek engem a legjobban, vagyis ők vannak erre legjobban hivatva, hogy tiszteljenek engem. Vigyél két gyertyát, gyűjtsd meg előbb a te kis lángodat, add tovább az én kármelita fiamnak, ő majd elterjeszti azt a tizenkét legkiválóbb tisztelőm között. /Én a Szűzanyát utólag megkérdeztem, hogy ez a tizenkét papi lélek mind kármelita lesz-e. Ő nemmel válaszolt./ Én veletek leszek és kiváló kegyelmekkel árasztom el őket.⁵ Mikor már a tizenkét papi lélek összejött, tizenkét tiszteletemre szentelt templomban egyszerre kezdődjön meg (az ájtatosság). (A hívek) adják át a gyertyalángot egymásnak, melyet az ájtatosság idején kaptak, vigyék haza, és a családi ájtatosságot is így kezdjék meg. Ha buzgóságotok kitartó lesz, megvigasztalódom.”

I/41

1962. április 17.

Sok mindent mondott az édes Üdvözítő. Arra kért, hogy ne adjuk fel a harcot, mert ez a szünet nélküli harc növeli a kegyelmet. „Kérd meg fiaimat, hogy küldjék a lelkeket Édesanyánkhoz, és egyetlen beszédet el ne mondjanak Édesanyám különös tiszteletének említése nélkül.” A Magyarok Nagyasszonya országa vagyunk, ezt ragyogtassák szüntelenül a lelkek felé. Tartsuk ébren a Magyarok Nagyasszonya különös óhaját. *„Te pedig, leányom, egész életed minden erejével és áldozataiddal óhajtsd szüntelenül az Én Országom eljövését,*

⁵ A Szűzanya közbenjáró és kegyelemközvetítő szerepéről, valamint annak a Naplóban való kifejtéséről és annak helyes értelmezéséről lásd a *teológiai értékelés* 6.4.10., illetve a 6.5. pontját. (Szerk.)

hogy Édesanyám Szeretetlángja gyulladjon, terjedjen a kegyelem tüze által.”

I/42 Egy alkalommal, amint Eléje borultam és életem elpazarolt idején bánkódtam, Ő így szólt: „A szeretet növelése ellensúlyozza mulasztásaidat. A szeretet növelése által kegyelmeim is nagymértékben növekedni fognak lelkedben.” Ugyanakkor még hosszan beszélt velem: „*Leányom, amit most mondok, az nemcsak neked szól, add át az Én kedves fiaimnak. Elmondott szavaim lényegét szőjék át az ő lelkük gondolataival. A lanyha lelkeket fel kell rázniuk mélyre süllyedt nemtörődömségükből. Először is tudatosítani kell bennük a Velem való bensőséges egyesülés gondolatát, különösen azokkal a lelkekkel, akik gyakran fogadnak ugyan szívükbe, de ez mégsem hozza őket közelebb Hozzám. Hiába fokoznám bennük a lelki elmélyülést, ha ők sarkon fordulnak, s otthagynak a lelkük mélyén. A napi munka közepette nem is gondolnak Rám. Úgy fáj ez Nekem! Úgy, de úgy szenvedek, mikor elmondják: Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj. *Tegyétek magatokat méltóvá, ne fordítsatok hátat Nekem! Ha már eljöttök, tegyétek szíveteket alkalmassá az állandó egyesülés által. Egy szerető fohász, egy szerető pillantás napközben is, hisz úgy sóvárgok utánatok!* Úgyis olyan kevesen jönnek Hozzám, legalább aki Hozzám jön, az legyen igazán odaadó, bensőséges. Ébresszétek fel lelketekben az Irántam érzett bizalmat. *Az fáj legjobban, hogy nem bíznak Bennem. Hiába van hitük, ha nincs bizalmuk. Enélkül nem tudnak a közelembé férkőzni. Kérd meg fiaimat, ébresszenek bátorítást a lelkekben, hogy aki küzd, milyen kedves Elöttem, hogy a lélek fel ne adja a harcot, mert a szünet nélküli harc növeli bennük az Én kegyelmeimet. Küldjétek őket Édesanyánkhoz. Egyetlen beszédet el ne mondjanak Anyám különös tiszteletének említése nélkül. Leánykám, kívánj Nekem sok lelket! Ez legyen állandó élelcélod. Ezért ragadtalak ki a világból hirtelen mozdulatokkal, erre szemeltelek ki. Örülök, hogy te legalább megszántál, megértesz, határtalan fájdalomaimban vigasztalsz.”* És közben, míg ezeket mondta, határtalan fájdalmát szét-*

I/43

árasztotta szívemben. „Uram, Jézusom, én olyan nyomorult bűnös vagyok.”

Ő tovább beszélt hozzám:

„Leányom, a bűnbánat az, mely közelembe hozott. E mélységes bűnbánatot kérd sok lélek számára! Oly kevés ilyen lélek van, pedig sokakat felszólítok az Én különös követésemre, és nem vagyok válogató. Mindenféle körülmények közül választok ki magamnak lelkeket, de sajnos kevés eredménnyel. Kislányom, ma nagyon sokat panaszkodom. Ki kellett öntenem Szívem tengernyi bánatát újra előtted, mert annyi méltatlanságot kell elviselnem a Nekem szentelt lelkektől. Jöjj Hozzám még korábban, és vigasztalj még többet. Lépj ki mértékeidből. Szereteted legyen forró, áhítattal teljes Irántam. Szeretettel szenvedj, és figyelj fokozottabb szeretettel az Én hangomra. Hogy az Én hangomat felfoghasd, légy csendes, mert finom hangomat csak a szeretetben elmerülő lélek tudja felfogni. Tartsd ébren az Utánam való vágyakozásodat a szeretet élő áldozata által. A szeretet tűz, melyet csak a szünet nélküli áldozatvállalás tarthat izzásban.”

1962. április 20.

I/44

„Megváltó munkámban szünet nélkül vállalj részt. Ne kérdezd, hogyan? Óhajtsd, hogy jöjjön el az Én Országom a te (számodra) és minden lélek számára. Ha nyugovóra térsz, tekintsd át az egész napodat, mit tettél Országom eljöveteleért?”

Másnap igen szorongó fájdalommal árasztotta el lelkeimet, valósággal égetett. „Jézusom, ugye, tudod, hisz Te adod ezt nekem. Te ígérted, hogy különböző szenvedéseket fogsz adni nekem. Úgy fáj, és mégis olyan jólesik szenvedni. Nem tudom mihez hasonlítani ezt a nagy szenvedést.” „Pedig tudhatnád.” – szólt Ő szelíden. „Mikor gyermekkorodban idegen földön éltél, távol édesanyádtól és édes hazádtól, ezt a fájó kínt szenvedted el hosszú időn át.” „Édes Jézusom, ez a honvágy volt.” „Rájöttél? Ez a fájdalmas szenvedés, melyet

rád küldtem, az égi hon után való vágyódás. *Szenvedd el azokért, akik nem vágyódnak az örök hon után.*”

Ma megkért az Úr Jézus: „Anyám Szeretetlángját add tovább sürgősen.” A Szűzanya és az Úr Jézus szavai mint egybeolvadt kérés, úgy hangzanak lelkemben. S közben újra sürgető indítást adott, hogy „így Atyám büntető kezét tartásátok vissza az országtól.”

Én igazán nagyon nehezen indultam el.

I/45 „Leánykám, most már ne habozz! A Szent Szűz, a Magyarok Nagyasszonya majd igazol téged. A Mi szavaink, melyeket veled közlünk, legyenek imádságaid.” Tudniillik ezekben a napokban többször is kaptam indítást, hogy a velem közölt dolgokat az esperes atyának adjam át.

A rá következő napokban is korán mentem az Úr Jézushoz. Hosszas, csendes hallgatás után Ő szólalt meg lelkemben. Szelíd, csendes hangján sok mindent mondott, de ezek csak úgy átmentek énem tudatába. Alig hallhatóan éreztem határtalanul jóságos szavainak csodálatos jelentőségét, mely lelkembe hatolt, de leírni nem tudok belőle, csak néhány szót, mely sürgős cselekvésre indított. Többek között arra kért, hogy *ne késlekedjem tovább a rám bízott kérések átadásával, és az általa diktált utasításait minél előbb adjam át az atyának.* Nagy félelem fogott el, mert éreztem, hogy most már nincs idő a halogatásra. Nagy ijedtségemben bementem a sekrestyébe, és az ott tartózkodó nővért megkértem, hogy kérje meg az atyát, hogy imádkozzon értem. Egyebet nem szóltam, hisz ezek annyira bensőséges dolgok, hogy nem lehet elmondani senki másnak azon kívül, akihez az Úr utasít.

I/46 Aznap a gonosz szüntelenül szorongatta lelkemet, és ez csak akkor szűnt meg, mikor este az Úr lábaihoz borultam. Rövid hallgatás után az Úr Jézus kezdett hozzám beszélni oly kimondhatatlan, csodálatos gyengédséggel. Oly leírhatatlan, eddig előttem ismeretlen, csodálatos szeretet áramlott át Őbelőle lelkembe, hogy remegtem. Ez a rendkívüli, csodálatos érzés hosszú időn át átjárta egész testemet és lelkemet. Közben az Úr így szólt, eddig még soha nem érzett gyengéd hangon, melyről éreztem, hogy Neki is fáj, amit

mondani fog: „Kármelita kisleányom, ma búcsúesténk van. Úgy értsd ezt, hogy lelked szelíd szavaim tárháza volt. Most csöndességet borítok rá. Nemcsak hangom, de állandó jelenlétem érzetétől is megfosztalak.” Ahogy e szavakat ki mondta, a gonosz kajánul fellelegzett, és ezt nekem éreznem engedte. A gonosz így szólt: „Most itt az én időm.” Úgy éreztem, hogy nagyon messze volt, s közben az Úr egy kegyelgyintésétől mintha megsemmisült volna. Én csak az Úr csodálatos, de számomra oly szomorú érzésével éreztem, hogy az Úrnak fáj, hogy nekem szomorúságot okoz. Ő szelíd jósággal sugallta: „A lelked érdekében kell tennem.” És ahogy sugallata a lelkembe hatolt, egy újabb, előttem egészen ismeretlen, leheletszerű, finom, lelket remegtető, kegyelmekkel teljes érzés árasztotta el egész bensőmet. Közben úgy éreztem, ez a szeretet Lelke, a szentség Lelke, a Szentlélek Úristen. Lelkembe való átsugárzása közben úgy éreztem, hogy minden kísértésnek a leküzdéséhez egy másféle kegyelmi erőt lehel rám a Szentlélek. Ez úgy megnyugtatót, hogy a szememből kitóduló könnyek, melyeket az Úr távozása idézett elő lelkemben, csöndes összeszedettségre hangoltak. És hogy lelkem így megpihent, az Úr Jézus még egyszer megszólalt lelkemben: „Leányom, ne érts félre! Én ezután is veled leszek a szentáldozásban, és ezután is szívszorongva várom jöttödet, mint eddig. *Légy hűséges! Ne a magad érzését keresd, mondj le önmagadról, és csak Engem szeress! Csak a szeretet Lelke töltsön el! Szeress Engem, mint fehér pólyába takart kisgyermeket. Keress Engem, mint Szűzanyám is keresett szorongó szívvel a nagy tömegben. Ha bárhol megtalálsz, örülj Nekem! Gondolj Rám, ha segítő kéz kell, és ha úgy érzed, hogy atyai támogatásra van szükséged, nézz fel Örök Atyámra, és a Szentlélekkel merülj el szeretetünkben.*” Ezek voltak búcsúszavai. Bármilyen jóságosak (voltak), mégiscsak szomorúságot éreztem miattuk.

Az előző éjjeleken mindig az Úr Jézus ébresztett fel a virrasztó imádságra. Most, mikor a virrasztás ideje érkezett, az őrangyalom keltett fel. Ó, mily nagy különbség volt az előző és a mostani ébresztés között!

I/47

1962. április 27. – péntek

I/48 A szentmise után erős elhatározással elindultam, hogy az esperes atyának a Szent Szűz üzenetét átadjam. Így szóltam hozzá: „Levelet hoztam az atyának.” Tudniillik az atyának szóló, a Szent Szűztől eredő üzenet levélben volt leírva. Minden ízemben remegtem, éreztem, hogy a Szentlélek erőssége gyámolít. Megvártam, míg elolvassa. Ő csodálkozva nézett rám, és nagy elhárító szavaival így szólt: „Erre választ nem adhatok.” „Én nem is várok választ, én csak egy nyomorúságos bűnös vagyok, és már sokat szenvedek miatta.” Ő röviden vázolta a papság súlyos helyzetét és visszahúzódva elutasított. Szorongó lélekkel távoztam, lelkemben mélységesen megalázva. Úgy szégyelltem magam, mintha gonosztetten értek volna. Utána még sokáig a templomban tartózkodtam, gondolataimban elmerülve. A megaláztatás kínos fájdalmai szorongatták lelkemet. *S közben a Szentlélek Úristen világosságáért könyörögtem, derítsen fényt lelkem szörnyű sötétségére, mely miatt nemcsak lelki, hanem testi fuldoklást is éreztem. De nem tudott lehangolni semmi, sem lelki, sem testi szenvedés. A Szent Szűz Szeretlángjának továbbadásához új erőt adott. Eszembe jutottak az Úr szavai: a Mennycsászár erőszakot szenved. A Szent Szűzhöz könyörögtem: „Édesanyám, akihez küldtél, az elutasított, még egy bátorító szót sem mondott.”* Lelkem égető fájdalmával és a megaláztatás szégyenével távoztam a templomból. Azért az atya valamit mégiscsak mondott, azt, hogy menjek el M. atyához. Én őt nem ismerem, de hírét hallottam, hisz őt a mellém rendelt nővér már az esperes atyától függetlenül előzőleg is tanácsolta. Másnap elmentem, de mivel nem találtam otthon, következő nap újra felkerestem őt. A szentgyónás keretén belül adtam elő az atyának rendkívüli lelkiállapotomat. Ömlött belőlem a szavak könnyes áradata, s noha őt soha nem ismertem, lelkem csodálatos bizalommal nyílt meg előtte. Könyörögve kértem az atyát, igazítson el rendkívüli lelkiállapotomban, és így szóltam hozzá: „Én lelkem legnagyobb alázatosságával kérem és óhajtom, hogy tévedésem feltárásában meg-

I/49

nyugodjam.” Ő szelíd, jóságos szavaival meg is nyugtatott, hogy ő nem lát benne semmi rendellenest. Alázatosságom az, melyből következett erre. Vigaszt adó szavak voltak ezek lelkemnek. Megnyugodva tértem haza. *Abban állapotunk meg, hogy legközelebb elviszem hozzá a Szent Szűz leírt közléseit, mert neki vannak gyónó gyermekei, akik papok, és majd velük megtárgyalja a dolgokat.*

1962. április 30.

A Szűzanya újra bátorított: „Mondd csak meg az illetékeseknek, hogy ne féljenek, bízzanak bennem! Én anyai palástommal megvédelmezem őket.

Az ország nyolc legnépesebb kegyhelyén és az ország szívében négy tiszteletemre szentelt templomban egyszerre kezdjék meg az ájtatosságot, Szeretelángom átadását.

Kármelita kislányom, óhajts te minden erőddel egész életedben, és az áldozatvállalás izzon benned! Szeretetemnek lángját szenvedéseiddel tápláld szünet nélkül!”

1962. május 2.

Elvittem az atyához a leírt közléseket. Ott azzal fogadtak, hogy M. atya beteg, nagy műtéten esett át, nem lehet beszélni vele. G. atya röviden vázolta betegségének súlyos körülményeit. Szívem szomorúsággal telt meg. Arra gondoltam, hogy most a Szent Szűz Szeretelángja ismét hátráltatva lesz. G. atyát megkérdeztem, hogy mi a nagyobb, a veszteség vagy a nyereség. Ő azt válaszolta, a veszteség. Magam is azt gondoltam, milyen nagy veszteség egy ilyen szentéletű lelki vezető eltávozása.

Ma az Úr Jézus beszélgetett:

„Kis kármelitám, te kértél, hogy láncoljalak lábaimhoz. Én ezt a kérésedet meg is hallgattam. Úgy, ahogy kérted, rö-

I/50

vidre (fogva), szorosan magamhoz is láncoltalak. Azért ne csodálkozz, hogy minden dolgod csak körülöttem tevékenykedni. Tartsd is ezt mindig szem előtt, mert csak így tudsz megváltó munkámban szünet nélkül részt venni. *Ne félj, Szent Szívemen állandó pihenőd lesz. Ugye, érzed ezt? Amikor érzed, máris pihensz.* „Édes Jézusom, én ezt sokszor érzem.” „Azért, leánykám, mert a szeretet nem pihenhet. Az együtt érző, szerető szív szünet nélkül egymásért dobog. Maradj meg szeretetemben, és másokat is hozz a közelembe! Tudod, olyan kevesen vagyunk, könnyen áttekinthető a mi táborunk. És Én ezt a kis létszámot szemmel tartom. A hiányzókért nagyon fáj a Szívem. *Tarts ki Mellettem, nehogy keserű csalódást kelljen megélnem.*” És oly esdeklően kért, hogy lelkem valósággal izzott Érte.

Másnap szívem szorongó érzéssel telt meg, úgy, hogy testi erőmet nagymértékben csökkentette. Az Úr Jézus szólt:

„*Szenvedj Vélem, leányom!*”

Egyik délben a Városmajorban jártam. Váratlanul beszélgetni kezdett. Szomorúan panaszkodott és kért, hogy írjam le panaszos szavait: „Én vagyok az ország koldusa. Engem nem akarnak foglalkoztatni. Minden koldulást betiltottak az országban, csak Én koldulok étlen-szomjan. Járok utcáról utcára, házról házra, faluból városba, hideg télben, tikkasztó nyárban, süvítő szélben, zuhogó esőben. Nem kérdezi meg senki Tőlem, hogy hová megyek ilyen szánalmas állapotban. Hajam vértől csapzott, lábaim összeroppannak az utánatok való sok gyaloglástól. Kezem állandó segélykérésre kinyújtva. Szívről szívre járok, és alig kapok egy kis alamizsnát. Utána gyorsan becsukják szívük ajtaját, alig tudok bepillantani oda. Vissza kell húzódnom szerényen, és kegyelmeim halmozva vannak Szívemben. Leánykám, kérj te sokat mások részére is! Ó, szinte lekötelezel, meg kell köszönnöm hűségedet. Ugye, csodálkozol ezen? *Ne ámulj el, minden kicsi áldozatod enyhíti határtalan, gyötrő szomjúságomat. Egy pillanattig se élj áldozat nélkül!* Leányom, meg kell neked mondanom, a közelmúltban sok lelket felszólítottam az Én különös követésemre, de csak igen kevesen értik meg, mit óhajtok

tőlük. Imáidba szünet nélkül foglalod be őket, és hozz áldozatot értük, hogy engesztelő táborom, melyet így próbálok gyűjteni, ellensúlyozza igazságos haragomat. *Édesanyám kéréssel, Ő tartotta vissza eddig is igazságos haragomat. Az Ő Szeretlángja Engem is lekötelez.*”

Egy alkalommal imádás közben így szólt az Úr Jézus: „*Szívednek minden dobbanásában legyen benne a bűnbánat!* Minden lélegzetvételnél az Én szeretetemet lélegezd be, és a kilégzésnél add tovább felebarátodnak.”

Húsvétvasárnap szentbeszéd közben a pap így szólt: „Az Úr dicsőségét nem veheti el senki, mert azért Ő megszenvedett. Az igaz, hogy néha a szomorúság homálya borul rá.” S közben az Úr Jézus ismét panaszos szavaival fordult felém: „Látod, ő, ez a lélek nem látja fájdalmamat, nem érez Velem, nem gondol rá, mennyire szenvedek. Kislányom, fokozd szereteted a Nekem szentelt lelkek helyett is.”

A mellém rendelt nővér azt kérdezte, hogy milyen különbséget éreztem, amikor az Úr Jézus helyett az őrangyalom ébresztett. Én akkor nem tudtam neki választ adni. Most, hogy az Úr szelíd hangját visszavonta tőlem, csak egyoldalú beszélgetésbe kezdek. Megkértem Őt: „Édes Jézusom, sok mindent megérttetél velem, amit a Te sugallataid által kifejezésre is tudtam juttatni, de mikor ez történt, akkor már csendet borítottál lelkemre. Most elmémben ugyan fölfogtam, de szavaimmal kifejezni mégsem tudom.” Ahogy így csendben az Úr színe előtt térdeltem, elmélkedtem, lelki szemeim előtt egy végeláthatatlan fényesség keletkezett, mely milliárdnyi fénytől sziporkázott, és eme fény káprázta-
tó sziporkáiból apró, kisebb-nagyobb ragyogó szemcsék szikráztak ki mindenfelől. A porszemnél is kisebbek voltak, de csodálatos tündökléssel ragyogott még a legkisebb is. És ahogy így szemléltem, az Úr éreznem engedte, hogy miért nem tudtam erre elmémben kifejező szavakat találni. Az apró, de csodálatos tündöklésű szemcsék az Úr teremtményeinek érzetét keltették bennem. Aznap kedd volt, a gyermekeimért a lelki áldozásokat kezdtem végezni. A Szent Szűz oltalmába ajánlottam őket, de a lelki áldozásból még egyet

I/53

sem tudtam elvégezni. Most, hogy az Úr Jézus nemcsak szavaitól, de jelenlétének érzetétől is megfosztott, nagy szárazság tikkasztotta lelkemet. Néma mozdulatlanságban térdeltem. *Eszembe jutottak az Úr szavai, hogy a nagy lelki szárazság idején elmondott egyetlen Miatyánk vagy Üdvözlégy sokkal gyümölcsözőbb, mint a kegyelmektől duzzadó lélek áradása.* Az Úr szavait így magamban visszaidézve a lelki szárazság is nagy megnyugvást adott lelkemnek. Ahogy így szóttalanul térdeltem, elkezdődött a májusi ájtatosság, a Szent Szület dicsérő litánia. Még soha életemben nem éreztem ily nagy mértékben, hogy a közös ima milyen csodálatos áhítatra hangolja a lelket. Az ájtatosság csendjében maradtam. Ima nem jött ajkamra, hiába erőlködtem, ehelyett a gonosz támadt rám, s lelkem úgy kezdte gyötörni, hogy gondolataimat nem tudtam sehogy sem hatása alól kivonni. Először nagy félelmet támasztott bennem. Ez olyan borzasztó érzés volt, mintha meg akart volna szállni, de ebben valami megakadályozta volna. Azért ő csak zaklatott, gondolataimat igyekezett összezavarni, hogy én egy állat vagyok, nem ember, mert Istennek sem kellek és embernek való sem vagyok, mert ők is kivetnek maguk közül. És hogy ennek csak én vagyok az oka, mert ki akarok tűnni az emberek közül, és azért míg az ostoba göggel telt cselekedetemmel föl nem hagyok, addig nem is lehetek más, csak ilyen fetregő féreg. Egy darabig csak elhomályosult elmével térdeltem megdermedt félelemben, és arra gondoltam, mielőtt a gonosz egészen hatalmába vesz, odamegyek a tisztelendő atyához és megkérem, hogy imádkozzon értem, mert úgy éreztem, nagy gögömben a gonosz megszállt. Nem tudtam elindulni. Láttam, hogy az esperes atya a templomon keresztül elmegy.

I/54
I/55 Nekem azonban nem volt erőm elindulni. Az atya távozása után egy ideig moccanni sem tudtam, és folyton az az érzés nyomott, hogy én egy ördögtől megszállott vagyok, és nekem semmi helyem a templomban. Az ördög kiharancsolt a templomból, én azonban hosszú ideig ott tartózkodtam. Még nem tudtam, hogy tudnék megszabadulni a gonosztól.

A templomból való távozásom után a gonosz velem jött és egész emberségesen kezdett beszélni: „Térj vissza családdhoz! Ne akarj te kiválóbb lenni. Látod, milyen fáradttá és élettelené tesz ez téged? Az egész életed küzdelem volt, pihenj most már, hisz úgylis olyan rövid ez az élet, és még meg sem pihentél, csak tovább hajszolod magad. Mit akarsz ezzel elérni? Buta gondolataidat miért akarod továbbadni? Nehogy azt hidd, hogy felfigyelnek rád. Ugye, ez hízelegne neked? Állj meg és gondolkozz! Meglátod, nekem van igazam, és ha rájöttél, majd hálás leszel nekem, hogy mennyi bajtól mentettelek meg. Ez neked is érdeked, hogy a sok kellemetlenségtől megmenekülj.” Megörültem, amikor a kapuhoz értem. Kis unokáim apró kedveskedéseikkel vidáman vártak, ez megszüntette bennem a gonosz zavargásait. Vacsora után új lakásomba mentem. A gonosz ott sem hagyta abba zaklatásait. Újra rám tört. „Fantasztikus egy teremtmény vagy és nyughatatlan, mert ez a kimerítő életed csak haszontalanság. Ez a sok kusza hajszoltság embertelenségbe sülyesztett, és te még másokat is magaddal akarsz rántani.” A hosszas zaklatást minden erőmmel megkíséreltem elvetni magamtól. Nagy eréllyel az elmélkedésbe vetettem magam, és ez a sok zavargás gondolkodásra készítetett. Megvizsgáltam lelkiismeretemet. Nem tudok sehogy sem eligazodni rajta. Úgy érzem, mielőtt az ügyet továbbviszem, nagyon meg kell gondolnom, mert ez a kevélység, melyet a gonosz elém tárt, nagyon is megtorpantott. Ez szörnyű bűn lesz, mely miatt valóban elvet Isten magától, és az emberek is kivetnek maguk közül. Nagy tépelődésemben pihenőre tértem. Minden égi támogatás megszakadt, csak az éj sötét nyugtalansága borult rám. De jó volna most az Úr szelíd hangját hallani! Ő most mit szólna ezekhez? Könnyes, csukott szemmel az Úr vértől könnyes szemekre gondoltam, aki átszenvedte a getszemán-éj borzalmait. Ez valóban nagy erőt adott. „Uram, Jézusom, Te nem szólsz most semmit, hisz megmondtad, a kísértések különböző formában fognak megjelenni. De ez most nagyon váratlanul lepett meg.” Jó volt most az Úr szavaiba kapaszkodni és visszaimádkozni őket. Az Úr szavaira

I/56

és az Ő vértől könnyes, csodálatos szépségű szemeire gondoltam, melyben a szenvedések mögött, úgy éreztem, ott van a boldog Mennysország.

Ezekben a napokban sok és nagy kísértésem volt. A gonosz mindenképpen ki akart forgatni emberi mivoltomból.

1962. május 4.

I/57 A Szent Szűz kezdett beszélgetni: „Kislányom! Most, hogy a nagy kísértésen átestél, jutalmat adok. Nagy próbát álltál ki, alázatosságodat akartuk így fokozni. Ezért engedte meg Szent Fiam a sátán ily nagy közelségét. Így lettél alkalmasabb Szeretetlángom továbbadására. Tudod, nagy kegyelmek befogadására mindig elő kell készíteni lelkedet a nagyobb szenvedésekkel. A kegyelem csak így növekedhet lelkedben. Most, hogy a győzelem után vagyunk, Szívemre öllek, és mikor lelkedhez szólok, nagyobb odaadással fogadja be szent ügyemet. Ez az érdemszerző alkalom mások javára is fordított. A tizenkét papi lélekért szünet nélküli áldozatot hozd meg. Ők is szenvedni fognak. Te légy boldog, hogy velük szenvedhetsz, és a te érdemed, akármilyen kicsinek látszik is, növeli számodra a kegyelmeket. A kevesekre bízom ügyemet, hogy ha a keveseket megnyertem, a sokaság majd kövesse őket. Légy boldog, hogy a kevesekhez tartozol. Sajnos, a kevesek között is akadnak visszautasítók, és hogy fáj ez anyai Szívemnek.”

Ezt nem dátumoztam, az előző beszélgetés után néhány napra történt.

„Leányom, nagy aggodalmad miatt segítségemre sietek.”

/Az Úr Jézus és a Szűzanya különböző utasításai:/ „Rejtve maradni és üzenetet közvetíteni. Örülök, hogy félted alázatosságodat, és szem előtt tartod Szent Fiam szavait.”

I/58 „Édesanyám, amikor elfogadtam, tudod, mennyire szabadkoztam ellene. Nyomorúságos lelkem, látod, semmire sem képes Nélküled.”

„Most pedig tovább kell vinned ügyemet. Csak add át üzenetemet! Akiket kiválasztottam, legyenek hozzám teljes bizalommal. Én, mint körültekintő édes-

anya, vezetem minden lépésüket. Ők csak tegyék alkalmassá lelküket, és nagy buzgósággal készüljenek az engesztelő munkára. Szomorúan látom, milyen szomorúságot és riadalmat kelt szívetekben az én Szeretlángom. Szívetekben, lelketekben miért riadtok meg? Nem azért vagyok én szerető Édesanyátok, hogy kételyekben hagyjalak benneteket. Csak fogjatok össze minden erőtökkel, és készítsétek elő a lelkeket a szent Láng befogadására! A kegyhelyeken a zárándok lelkek alkalmasak lesznek.

Én, a Kegyelmelek Anyja, szüntelenül könyörgök Szent Fiamhoz, hogy még a legkisebb ragaszkodást is egyesítse az Ő érdemeivel. Ne féljete a lángtól, mely észrevétlenül, szelíden fog kigyúlni, mint szelíd fény! Senki nem fog gyanút erre a szívekben végbement csodára, melyet Gyertyaszentelő napomon körmenet formájában adjanak át az én kedves fiaim, hogy az én szeretetemnek lángja élő tüzet fogjon a szívekben, lelkekben. Úgy készítsenek elő mindent, hogy mint futótűz terjedjen. És azok a lelkek, akiket kiszemeltem, mindent tegyenek meg a nagy felkészülésre.”

I/59

„Anyám, a mi Urunk, Jézus Krisztus azt ígérte, hogy Te majd igazolsz engem.” Lelkem mélyén a Szent Szűz édes választ adott, mely egészen megnyugtató: „Menj az én kedves, drága fiamhoz, ő megtesz mindent úgy, mintha én volnék, mert ő az én követem lesz kegyhelyeimen Szeretlángom igazolására. Ne félj, ő nem fog szabadkozni ellenem. *Te csak élj rejtett alázatosságban, és a szenvedést öleld magadhoz! Én, a Fájdalmas Anya, úgy érzem, mintha minden szenvedéssel Szent Fiam Sebeire gyógyírt, gyógyító balzsamot öntenél. Tartozz azok közé a lelkek közé, akik nem tudnak szenvedés nélkül élni, mert ezek a lelkek érzik igazán Szent Fiam szenvedésein keresztül az Ő mind nagyobb közelségét. Élj a családban, de egészen elvonult életet, minden erőddel. Istenben való elmerülésedet semmi ne zavarja! Óhajtsd szíved egész erejével Szeretlángom mielőbbi kigyúlását, mely a sátán megvakítására és félelmére indul.”*

1962. május 3–11.

Négyszer kért meg a Szent Szűz, hogy ügyét ne hanyagoljam el.

I/60 Az Üdvözítő szavai: „*Leánykám, téged választalak ki, hogy isteni irgalmasságomnak közvetítője légy. Te magad is töltekezz isteni irgalmam bőségével, és ha ajkadat szóra nyitod, hirdesd Szívem irgalmát, mely majd elég a bűnösök utáni vágyakozástól. A te egész életed is vágyakozás legyen, áldozat és imádság által, és megváltó munkámban való segíteni vágyás.*”

„Édes Jézusom, már hányszor leírtam szomorú panaszaidat, de segíteni vajmi keveset tudok.”

„*Leánykám, csak égjen a vágy szívedben, már ez is enyhíti Szívem égő fájdalmát. Bárcsak az Én Szívemnek szentelt lelkek mind vágyódnának utánam, akkor megnövekedne az Én engesztelő táborom. Tudod, milyen sokan vannak, és ha ezek szívvel-lélekkel, imájukkal és áldozataikkal részt vennének az Én megváltó munkámban, nem volna olyan sok a panaszom. Leánykám, nagyon szépen megkérlek, szeress Engem még jobban, és szolgálj Engem még több odaadással. Ne hagyd magadon úrrá lenni a megszokás szürke hatalmát! Áldozataid mindig frissen izzók legyenek! Kislányom, fokozni szeretném benned kegyelmeimet, de ehhez előbb fokozott áldozatvállalásod szükséges. Megkérlek, fogadd el kérésemet, légy nagyon szerény, mondj le minden örömről, élvezeteidről, melyekkel nem Engem szolgálsz. Mondj le a szóra-koztató könyvekről, kedvenc zenéidről, a társaság kereséséről, sétáidon pedig csak az Én kínszenvedéseimről elmélkedj. Bőjtjeidet szeretném még fokozni, ha te is elfogadod. Ne add át magad semmi élvezetnek, reggelid és vacsorád szerényen csak kenyér és víz legyen. Csak a főétkezésnél fogyassz egyebeket, de megkérlek, hogy ezeket is tedd számodra élvezhetetlenné. Ne az ízletességük miatt fogyaszd az ételeket, hanem csak azért, hogy testedet tápláld vele. A test úgyis megköveteli a magáét. Az éjszakai pihenőről is le kell még jobban mondanod. Kétórai virrasztást kérek tőled úgy, hogy*

I/61

külön-külön kelj fel egy-egy órát. Leánykám, édes, számíthatok rád? *Én, az Istenember kérlek.*”

„Én Uram és én Istenem, tudod, hogy Nélküled semmi vagyok. A lélek kész, de a test, az tudod, Uram, gyenge. Te ismered két énemet, mely itt a földön el nem választható örök ellenségként él bennem. Szívem-lelkem elfogadja, de gyenge akaratom és értelmem sötét oldala háborog ellene. Édes Jézusom, én megismétlem felajánlásomat: Tiéd vagyok, rendelkez velem! Nem akarok én egy szemernyit sem ellenkezni Veled, mert igen forrón szeretlek. A Te erőddel ruházz fel engem, hogy eleget tudjak tenni kérésednek.”

A virrasztás igen nehezen megy, alig bírok felébredni. Kértem a Szent Szüzet: „Édesanyám, légy oly jó, kelts fel engem. Az őrangyalom ébresztése nem tud rám hatni eléggé.” A következő éjjel a Szent Szűz ébresztett. Fel akartam kelni, hogy felöltözzem, mert azt hittem, itt a virrasztás ideje, és nem tartottam illendőnek, hogy a Szent Szűzzel fekvve beszéljek. De még nem volt itt a virrasztás ideje, a két óra, még csak éjfél felé járt az idő. A Szent Szűz folytatta: „Kislányom, maradj pihenő helyzetekben. Engem nem ér tiszteletlenség, az édesanya beszélhet gyermekével bármikor, bárhol. *Hallgass meg, kérlek. Ne hagyd el magad a virrasztások idején. Ez igen hasznos gyakorlata a léleknek, felemelkedése Istenhez. Tégy meg minden testi erőfeszítést.* Én is sokat virrasztottam. A családban én voltam a fő virrasztó addig, amíg a kisdéd Jézus gyermek volt, mert Szent József sokat dolgozott nagy erőfeszítéssel, hogy csak szűkösen megéljünk. Tedd te is ezt. A pihenőnapodon, vasárnap is virrassz, és annyi szentmisét hallgass, ahányra csak módod van. Ajánld fel az ifjúságért. Gondolj a sok kisgyermekre, akiket évről évre Szent Fiamhoz vezetnek. Hány lélek elkallódik, nem tud gyökeret verni lelkük (Istenben), mert nincs, aki szívén viselné előmenetelüket. A pihenőnapodon is legyen tele lelked áldozatos imádsággal, és ezt a napot különösen értük ajánld fel. Az én Szent Fiam fáradtan is magához engedte a kisgyermeket. *Té se légy fáradt erre.*

I/62

Tudod, Ő kért, hogy megváltó munkájában szünet nélkül részt végy.”

Ezek az állandó beszélgetések, melyek felváltva szólalnak meg lelkemben, Isten jelenlétének állandó érzetében tartják lelkemet. Sokszor jártányi erőm is alig van, és csak a kevéske élelem az, mely valamennyire testem erejét szolgálja.

I/63

Ma ismét az Úr Jézus beszélt hozzám: „Kármelita kislányom! Újabban felkínált áldozataimat most, hogy magadévá titted, ugye, meglepődsz, hogy meg kell köszönnöm neked? Látod, milyen leereszkedő a te Mestered? De még ennél is tovább megyek. Szenvedéseidet egészen eggyé olvasztom az Enyémeikkel. *Érdemeid ezáltal nagy mértékben fokozódnak, és megváltó munkámat nagy mértékben előre viszik. Zárd szíved mélyére ezt a nagy kegyelmet, melyet Tőlem kaptál. Az Isten különös ajándéka ez. Ő tisztel meg téged, szegény kis lelket. Van-e ennél fölségesebb számodra? Tanulj Tőlem. Mivel kicsi vagy és nyomorult, azért választottalak. Leányom, ne légy soha fáradt Értém szenvedni. Iparkodj még jobban az Én kegyelmeim által.” És megkért az édes Üdvözítő, hogy imádkozzam el az Ő óhaj-tásait.*

Ezeket az Úr Jézus diktálta nekem:

„A mi lábunk együtt járjon.

A kezünk együtt gyűjtsön.

A szívünk együtt dobbanjon.

A bensőnk együtt érezzen.

Az elménk gondolata egy legyen.

A fülünk együtt figyeljen a csöndességre.

A mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon.

Az ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához irgalomért.”

Az Üdvözítő miután megkért, még így szólt: „Ez az imádság is eszköz kezetekben, mert aki így együttműködik Vélem, ezáltal is a sátán megvakul, s világtalansága a lelkeket felszabadítja a bűntől.”⁶

6 A bűn, a bűnbánat, a szabad akarat és a Szeretetláng kegyelmi hatásának összefüggéséről lásd a *teológiai értékelés* 6.5. pontját. (Szerk.)

Ezt az imát teljesen magamévá tettem. Ezt Ő már oly sokszor átelmélkedte velem, és azt mondta, ezek az Ő örök óhajtásai. Azért tanított meg erre, hogy adjam tovább. *Tegyük magunkévá az Ő örök gondolatait, óhajtásait minden erőnkkel és egész elménkkel!*

1962. május 14.

Ma ismét a Szent Szűz ébresztett fel. Most pihenő helyzetben maradtam. „Kármelita kislányom! Most az éj csendjében szeretnék beszélni veled. Hallgass meg, és közben pihenj. Ugye, tudod, hogy milyen nagy bánat van Szívemben? *A sátán munkája szédítő iramban söpri a lelkeket. Miért nem igyekeztek ezt minden erőttökkel, minél előbb megakadályozni? Szükségem van a ti erőtökre, emészti lelkemet a sok fájdalom, mert látnom kell a sok lélek elkárhozását. Pedig sokan közülük akaratuk ellenére sodródni bele.⁷ A gonosz vihogva tárja ki karjait, és szörnyű kárörömmel ráncigálja azokat a lelkeket, akikért pedig Szent Fiam szörnyű kínt és halált szenvedett. Segítsetek!”*

1962. május 17.

A reggeli imádságom közben a Szűzanya beszélt hozzám. A szentmisén is szünet nélkül panaszkodott, igen szomorú hangon. Úgy éreztem, kezét tördelte és esdekelt: „A sátán vad dühe úgy fokozódik, hogy még az állhatatos lelkeket is megkaparintsa. *Ne hagyjátok! Segítsetek!”*

És esdekelve könyörög tovább. Lelkének fájdalma átömlik az én lelkembe is, és én is tehetetlenül vergődöm. Imám is sírásba fullad. Most, hogy e sorokat írom, a Szent Szűz

⁷ Az „akaratuk ellenére sodródni bele” kifejezéssel kapcsolatban lásd még a *teológiai értékelés* 6.5. pontját. (Szerk.)

fájdalma ismét mint hasító fájdalom hatol szívembe, és abba kell hagynom az írást a sírás miatt. „Édesanyám, mit tudok én tenni?” „Menj, szólj az én fiaimnak, ők az én követeim lesznek.” „Szűzanyám, szólj Te mellettem, én olyan nyomorúságos, semminél semmibb vagyok! Engem nem vesznek figyelembe, pedig már átadtam szavaidat, de mást mit tudok én tenni? Édesanyám, még egyszer megkérlek, szólj Te. Szent Fiad ígérte, hogy Te majd igazolsz engem. Kérlek, Szűzanyám, igazolj engem, hogy higgyék el esdeklő könyörgésedet. Édesanyám, én is Veled őrlődöm, szenvedek amiatt, hogy kérésed még mindig nem talált megértésre annál, akihez küldtél.”

Ugyanaznap még az Úr Jézus szólalt meg lelkem mélyén. Lelkem nagy csendjében nagyon meglepett ez, mert a bűcsúzás óta nem hallottam szelíd, jóságos hangját. Most is csak alig hallhatóan, szinte sóhajszerűen szólt: „*Leányom, vigyázz! Mondj le egészen magadról, add át magad egészen Nekem.* Tudod, milyen nagyon féltetek. Nagy árat fizettem érted, lelkedért sok szenvedésemmel. A sok kegyelemből, melylyel szünet nélkül elhalmozlak, el ne vesszen egy szemernyi sem. *Vigyázz! A gonosz észrevétlenül akarja magát bevenni lelkedbe, és mint ragadozó, el akarja szívni lelked erejét.*” „Hogyan, édes Jézusom? Hisz én már az ébredés pillanatában, ahogy elmém is öntudatra ébred, szívem első gondolatával magamat mellőzve és megvetve Neked ajánlom magam, nehogy a gonosz helyet találjon az ébredésnél lelkemben. Fogadj el engem, én Uram és én jó Istenem!” „Mondd ezt Nekem egész nap, ne csak az ébredésnél.” És egy halk sóhajjal még csak ennyit hallottam: „Leánykám!”

I/66

1962. május 23.

Reggel alig vártam, hogy az Úrhoz érjek és megköszönjem a virrasztáshoz adott erőt, mellyel elhalmozott. Ő igen meg volt hatva, és én meg alig bírtam ki Szívének dobogását. Úgy hangzott szívemben, mint eddig soha nem érzett édes-

ség. „Uram, nem vagyok méltó arra, amit velem teszel, de igyekezni fogok minden erőmmel, hogy valami módon megháláljam jószágodat.” Ő tovább is éreztette velem rendkívüli szeretetét. Ez a nagy jószág még parányibbá tett engem, és még jobban éreztem, hogy az, amit én nyújtok Neki, semmi az Ő szeretetéhez és ezerszeres kegyelmeihez képest.

Kihagytam ezt az álmodat. Írás közben nem akartam leírni, de Ő mellém állva így szólt: „Írd csak le, kislányom, ezt is.”

Május 16-ról 17-re virradóra ezt álmodtam.

Nemigen szoktam álmodni, és ha igen, mire felébredek, azt is elfelejtem. De ezt az álmodat nemhogy elfelejtettem volna, hanem inkább a felébredés után még jobban és élénkebben előttem volt.

Egy nagy fekete korongot láttam. A korong a felhők közepe táján volt, körülötte szürkésen gomolygó felhőkkel. A korong bal oldalán különös kinézésű férfiakat láttam, egészen soványakat, majdnem test nélkülieket. Szürkés ruha volt rajtuk. Arcukat nem láttam, csak tarkójukat. Ezekről hirtelen megéreztem, hogy ördögök, mégpedig a fő gonoszok. Mikor a korongra pillantottam, épp akkor lettek kész. Valami vasszerű lemezzel takarták el az imént még kristálytisztán látható korongot. Amikor a vaslemezzel elfedték, jól megvizsgálták, hogy jó munkát végeztek-e. És nagy vigyorgó önteltséggel megállapították, hogy jó munkát végeztek, munkájuk eredményével meg vannak elégedve. A jobb oldalon fehér felhőkben éreztem, hogy valaki nézi őket. Nem tudom, hogy ki volt az, csak éreztem, hogy nem rosszindulattal van. Lábai-nál három személyt /férfit/ láttam. Nem tudom, kik voltak, de úgy éreztem, a gonosz ellenfelei lehetnek, mert ahogy nézték a fekete korongot, azon tanakodtak, hogy miképpen lehetne eltávolítani. Közben a bal oldali személyek közül az, aki a legközelebb állt a jobb oldali személyekhez, közel hajolt és így szólt szörnyű kárörvendően, mint aki egész biztos a dolgában: „Ezt aztán vizsgálgathatjátok, ezt jól megcsináltuk.” S még azt is mondta, hogy sok bajuk lesz vele. Álmodban én is jól szemügyre vettem a fekete korongot, és nem tudom, hogy a jobboldali személyek is észrevették-e, de ahogy

I/67

I/68 én elgondolkozva nézegettem, hogy miként lehetne a sötét-ségtől a korongot megszabadítani, észrevettem, hogy a szélénél kis hajszálnyi átlátszó rés van. Miután ezt észrevettem, nagy megkönnyebbülés vett erőt rajtam. Elhatároztam, hogy szólok a többinek, nincs minden veszve, csak fogjunk hozzá a fekete lap eltávolításához, mert én úgy érzem, sikerülni fog.

Felébredtem. Utána élénken átgondoltam az álmomban látottakat. Nem tudom, mit jelent, csak az a tudat maradt meg bennem, hogy bármilyen nehéz is, sikerült a lehetőséget megtalálni és a sötét korongot ismét átlátszóvá tenni.

1962. május

Amióta az Úr Jézus jóságos, szelíd szavait távol tartja tőlem, azóta csend van közöttünk, vagyis csak egyoldalú a beszélgetés. Nálunk az ebédlőben egy lélekbe markoló kép tekint le ránk, Krisztus kínhalála, a szent lepel után festve. A kép meg is van áldva. Étkezés előtt leborultam és megköszöntem az Úr Jézusnak, hogy szent keresztje által megváltotta a világot. Utána hamar ebédelni mentem, mert a gyerekek vásárolni küldtek. Evés előtt még így szóltam Hozzá: „Édes Jézusom, útközben még beszélgetek Hozzád.”

I/69 Az ebéd végeztével elindultam, s ahogy a kapun kiléptem, átnéztem, mit kell vásárolnom. Ő közben így szólt: „Nem zavarok?” Oly kimondhatatlan, gyengéd figyelmességgel közeledett, hogy könnyeimet nem tudtam visszatartani. Az Ő kedvenc szavait suttogtam feléje: „Soha nem szűnő szomjúsággal vágyódom Utánad.” Közben csendesen mentünk. Több szó nem esett köztünk. Én elmerültem az Ő határtalan, szelíd figyelmességében, és kértem Őt: „Bárcsak én is így tudnék Feléd közeledni, imádott Jézusom!” Ezzel a vágygyal megérkeztem vásárlásom színhelyére. Ő ott félrevonult. Úgy fájt ez nekem, hogy Ő, az Istenember ily kimondhatatlan gyengédséggel és megértéssel van irántam. Hazajövet újra így szólt: „Mást nem akarsz mondani Nekem?”

„Édes Jézusom, a Te szavaidat imádkozom vissza Hozzád: Te vagy az én szemem fénye.” És éreztem, hogy mily sóvárgással várja szavaimat. Hosszú időn át most, hogy újra megszólalt, nagy öröm tölti el bensőmet. A lelki szárazság igen hosszú volt, és nyomorúságom nagyon a földhöz lapított. Szívesen viseltem, hisz Ő mondta, hogy a lelkem érdekében teszi.

Egyik nap már korán reggel kezdett nagy szomorúsággal panaszkodni: „Leányom, sok önmegtagadást kérek tőled, hogy sok kegyelmet adhassak helyette. *Szüntelenül lobogjon benned az áldozat, az imádság és önmegtagadás szelleme. Tudj hallgatni szünet nélkül, mert Isten szava csak így fog szólni tovább is benned.* Tudj hallgatni, és ne dicsérd magad. Lelki életed a hallgatásban verjen gyökeret. Hallgatással engesztelj mások üres, tartalmatlan szavaiért. Engesztelj mások bizalmatlan tartózkodásáért, s közben önmagadban is fokozd az Irántam való hűséget és bizalmat. Ó, ha tudnátok, mennyire fáj isteni Szívemnek, ha mellőztök, és sokan egészen kizárnak szívükből! Minden reggel hozd Hozzáam áldozataid felajánlását, tedd szentségházam ajtaja elé, (és) az Én szeretetemtől lángot fog. Nehogy napközben kialudjék áldozataid lángja! Légy azon, hogy sok ilyen áldozatos lélek szeretete lobogjon Felém, hogy Általam a Mennyei Atya irgalmát leesdjétek.”

I/70

Közben elárasztotta lelkemet határtalan szeretetével, és még tovább is beszélt hozzám: „Leánykám, tudod, milyen nagy a lelkek iránti szeretetem. Én minden lélekhez így szólnék, ha ők befogadnának, és menedéket adnának Nekem.” „Ó, Uram, Te adtál előbb menedéket nekem, és ezért örök hálával tartozom Neked, melyet úgysem tudok soha leróni.” „Ezt nem is kívánom tőled és senkitől sem, de hogy megkíséreljétek, ez igazán jól esne.”

Ma reggel még sok mindent mondott és kérdezett. Én rácsodálkoztam, mert előző napi álmommal kapcsolatban is kérdezett és mondott több mindent: „Tudod-e, hogy mi az a fekete korong? Ez a Magyarok Nagyasszonya országa. A fehér felhőben az Én Édesanyám volt, és az Őhöz közel

I/71

eső lélek az Én kármelita fiam, kinek szíve Hozzám van nőve, megtesz Értém mindent.” Hogy ki az, azt nem mondta, és én is elfelejtettem megkérdezni. Közben az Úr Jézus átadta a szót a Szent Szűznek. Ezt oly nagy tisztelettel és áhítattal tette, hogy szívem dobogni kezdett hallatára. Most a Szűzanya ismételte el az Úr előbb mondott szavait az Ő kedves kármelita fiáról. Utána ismét az Úr Jézus szólt: „Tudod-e, mit jelent a korongon a sűrű feketeség? Az a hét főbűn. Ez a korong hét lemezből van összerakva, és úgy van elfedve egyenként, de mégis úgy néz ki, mintha egyé lenne olvasztva. A legfelső a bujaság, ez egy igen vékony és erős, de hajlítható lemez, melyet el kell onnan hajlítani. Ezt sok áldozatos imádság teszi hajlíthatóvá. Utána következik a másik, ez a jóra való restség, ezt nem lehet elhajlítani. Ez egy olyan fekete fémből van, mely törik, és csak egész apró szilánkokra törve, rettentő sok fáradsággal lehet egy-egy por szemnyit lekoptatni belőle. Félni nem kell, Én veletek leszek a nagy munkánál. De vigyázzatok, mert a gonosz sem marad tétlen, és csak a szünet nélküli törekvés az, mely lekoptatja a kemény korongot.” És újra a Szent Szűznek adta át a szót. A Szent Szűz hangja határtalanul biztató és egyben könnyörgő is volt:

I/72

„Tekintsetek már rám, és vegyétek igénybe közbenjárásomat, közbenjáró segítségemet! Én akarok és tudok is segíteni, csak már látnám jóindulatú és szorgalmas elindulásotokat! Ne halogassátok! Igen sok időt elvesztegettek. A gonosz sokkal több eredménnyel és szorgalommal dolgozik, mint ti. Úgy fáj ez nekem!

Kármelita kislányom! Hozzád hajlok, anyai szeretetemen simogatlak és megóvlak minden lelki veszedelemtől. Ne félj a gonosztól, aki állandóan ott settenkedik körülötted. Én letiportam, nincs mitől félned. Rejtőzz palástom mögé, és illesd csókjaiddal szent ruházatomat, melyet viselsz.” A Szent Szűz szavai után az Úr Jézus mondott még sok mindent, de sajnos nem tudok mindent leírni. A szentáldo-

zás után mélységes hálával megköszöntem a sok kegyelmet, és bocsánatot kértem az Úrtól, hogy olyan sokszor fogadtam Őt méltatlanul szívembe. És azokért is engeszteltem, akik most is méltatlanul fogadják be Őt.

Az Úr Jézus bánkódásomra és engesztelésemre bőséges panaszba kezdett, csak úgy ömlöttek panaszos szavai:

„Leánykám, ha a szülő új ruhát vesz gyermekének, megköszönteti vele és lelkére köti, hogy vigyázzon rá, mert nehezen tudta megszerezni. Mennyei Atyám is új ruhát adott a szent keresztségben, a megszentelő kegyelem csodás szépségű ruháját. És ti mégsem vigyáztok rá. Pedig van-e szülő, aki többet szenvedett, mint Én? Azért, hogy a megszentelő kegyelem ruhája újra tisztítható legyen, rendeltem a szentgyónást, és ti mégsem veszitek igénybe. Azért izzadtam vért. Azért koronáztak tövissel. Önként feküdtem szent keresztem áldott fájára.

A kínok kínját szenvedtem, és utána elrejtőztem jelentéktelen (külső alá), szerénységgel, hogy megközelíthető legyek számotokra, és hogy ne féljetek Tőlem. Mint fehér pólyába takart kisgyermek, úgy rejtőztem a Szentostyába. És ha szívetekbe térek, vigyázzatok, ne legyen azon semmi szenny, sem szakadás, sem folt, mert van-e szülő, aki többet szenved gyermeke új ruhája megszerzéséért, és sokan még meg sem köszönik illendően. Mindennap ugyanazokat a közömbös szavakat érzés nélkül mondják csak el. Oda sem figyelnek, gondolatuk máshol kószál, és csak jönnek mindennap, és így megy ez évről évre. Nem gondolnak arra, hogy Én az emberi természetet is magamra vettem, és úgy kell Hozzám szólni, csak egyszerű, emberi szavakkal. Nem kell a két lépés illemszabályt betartani, hisz a szívükbe fogadtak. Tehát *ne hagyjatok ott egyedül! Szívem szeretetre és bizalomra vágyik. Én kérlek, legyetek szívesek és szóljatok Hozzám, hogy alkalmam legyen szavaitokat kegyelmeim teljességével megválaszolni. Leánykám, ahol csak teheted, hozd a lelkeket közelebb Hozzám!*”

I/73

1962. május 24.

Könnyekig meghat, ha Eléje borulok, mint kisgyermek elé. Ő lélekben felém nyújtotta két kis kezét és (így) szólt: „Csókold meg azok helyett is, akiknek hiába nyújtom!” Elhalmoztam Őt lelkem minden vágyódásával, és megkérdeztem: „Van olyan, aki felé nyújtod, és nem törődik Veled?” „*Sajnos van. Csak azt sajnálom, hogy ezek előtt mint szigorú bíró kell majd felemelni kezeimet.*”

I/74 Ma így szólt hozzám: „Engesztelj azok helyett is, akik Nekem szentelt lelkek, és mégsem törődnek Velem. Akiket Szívemen melengettem, elhalmoztam őket drága kincseimmel, és ők ott hagyják porosodni lelkük mélyén, pedig ha a bűnbánat szentsége által megfényesítenék, ismét rajtuk ragyogna kegyelmeim fényessége. De őket ez nem érdekli, ők csak a világ tarkaságain szórakoznak. *Aki nem gyűjt Velem, az szét-szór.*” És megkért az édes Üdvözítő, hogy elmélkedjem át Vele az Ő örök óhajtásait. Ez hosszú időn át tartott. Az imádságot átelmélkedte velem. Kár, hogy nem tudom leírni, mert ez csak úgy átment énem tudatába. Annyira áthatott bensőmben és Vele egyébe olvadt, hogy nem lehet szavakkal kifejezni. Időre vállalt munkám volt, és akkor láttam meglepetten, hogy sietnem kell. Ő még hozzám szólt: „Ugye, azért együtt maradunk, nem válunk el soha, hisz nem is bíránk ki egymás nélkül.” Ezek a szavak oly egyszerre hangzottak lelkemben, hogy szinte nem is tudom, Ő mondta-e előbb vagy én.

1962. június 2. – szombat

A szentmisén szentségkitétel.

Elővettem imádságos könyvemet /zsolozsma/.⁸ S közben az édes Üdvözítő így szólt hozzám: „Tedd el imádságos

⁸ Mint ismeretes, Erzsébet asszony ezeket 1962-ben írta, amikor még a II. Vatikáni Zsinatot megelőző liturgikus rend volt érvényben, latin

könyved és beszéljünk!” Nagy meghatottság vett erőt rajtam, mert jóságos, szeretettel teljes szavai kegyelmekkel teljes érzéssel árasztották el lelkemet. A Szent Szűzhez folyamodtam: „Anyám! Ó, jöjj, segíts hálát adni Szent Fiadnak, mert a felém tóduló kegyelmeit alig bírom elviselni. Ajkaimra nem jön szó. Mi módon adjak hálát Neki?”

„Bűneidnek mélységes bánatával válaszolj Szent Fiamnak!”

És a Szent Szűz szavai mélységes bűnbánatra indították lelkemet. Szemeim megteltek forró könnyel. Így telt el az idő szentáldozásig. A harmóniumon a „Templom csendes mélyén” ének csendült fel. Ez még csak fokozta az Iránta érzett gyengédségemet, ez az én kedvenc énekem. Már hónapok óta nem hallottam, és most meg már negyedik napja mindennap felcsendült. De ilyen mélyen még nem hatott meg, mint ma. Úgyannyira, hogy végigfolyt a könny az arcomon, nem tudtam még a szentáldozásnál sem visszatartani. Mikor visszatértem a helyemre, a Vele való egyesülés iránti hálámat szerettem volna Előtte kifejezni. Ő nem engedett szóhoz jutnom, Ő kezdett el nekem áradozni: „Kis leánytestvérkém! Milyen boldog vagyok, hogy ilyen szívbe térhetek, aki minden erőfeszítésével az Én szeretetemre törekszik!” És a néhány nap óta lelki szárazságban sínylődő lelkemet úgy elárasztotta termékeny kegyelmével, hogy egészen megsemmisültem nyomorúságom tudatában. Ő tovább is beszélt hozzám: „Szép volt az ének? Én játszottam ma el a harmóniumon. Ez a mi kedvenc énekünk. Neked akartam kedveskedni, amiért a templom csendes mélyét, ahol Én lakozom, annyira szereted.” És kérlelt, maradjak meg szeretetében, mert szinte el sem tudja képzelni, hogy én elszakadjak Tőle.

I/75

nyelvű szentmisével. A szöveg itt az ún. szentséges misére utal (kitett Oltáriszentség előtt bemutatott szentmise), illetve arra, hogy a mise alatt a hívek egyéb imádságokat is végeztek önállóan. Ezt a tényt a szöveg más részeinek megértésénél sem szabad figyelmen kívül hagyni. (Szerk.)

Éjjel a virrasztó órára az édes Üdvözítő ébresztett fel ezekkel a szavakkal: „A magányos éjben szíveket keresek.”

Ne vegye rossz néven az, aki valaha soraimat olvassa, de megint csak azt kell írnom, hogy könnyeim megeredtek. Ennyi gyengédség és figyelmesség, amit Ő velem szemben gyakorol, könnyekkel telíti szemeimet. Majd így szólt: „Mivel ez neked is tetszik, ezután ha Én ébresztelek, ez lesz a jelszó: A magányos éjben szíveket keresek.” És szavaiból kiéreztem, hogy az Ő örök gondolata a szívek keresése.

1962. június 3.

I/76 Ma hajnalban, mikor a második virrasztó órát is befejeztem, az Üdvözítő kérően szólt hozzám: „*Leányom! Szenvedj Velem! Érezz Velem! Enyhítsd fájdalmamat!*”

És lelki szemeim elé olyan látomást bocsátott, hogy szívem majd megszakadt. A szörnyű látványtól nemcsak lelki fájdalmat, hanem néhány percig tartó fuldoklást is éreztem.

1962. június 4.

Negyvenórás szentségimádás volt. Már délután felmentem a máriaremetei kegytemplomba, hogy az éjszakai szentségimádásra lelkemet előkészítsem. A nagy tömeg áhítata jó hatást tett lelkemre. Egyórai ott-tartózkodás után lelkem kissé megpihent a délelőtti szétszórtság után. Örült a lelkem, hogy most Őt nagy tömeg engeszteli és imádja. Az Úr Jézus csak ennyit szólt hozzám: „Szánom a sereget.” Az éjfél-i szentségimádáson vagy kétszázan lehettek. Éjjel két óráig még csak ment a szentségi virrasztás, de utána már csak az álommal való küszködéssel telt el az idő. Közben én is levegőre mentem, hogy az álom kissé elhagyjon. Visszamenet körülnéztem, és láttam, hogy alig van néhány ember ébren. Én sem tudtam leküzdeni a reám nehezedő álmoságot.

Megkértem az édes Üdvözítőt, vegye küszködésemet is úgy, mintha imádnám Őt. Bocsánatot kértem Tőle lanyhaságom miatt és azok helyet is, akik talán elfelejtettek Tőle bocsánatot kérni.

1962. július 12.

„Látod, még alig történt valami. Édesanyám Szeretetlángja még mindig nem indul. *Leánykám, te csak szítsd a tüzet, mert erre vagy kiszemelve. Nagy kitüntetés ez. Vágyaiddal, áldozataiddal nehogy szünetet tarts, mert ez igen fájna Édesanyánknak!*”

I/77

„Uram, Jézusom, ugye tudod, milyen égető vágy van szívemben? Úgy szenvedek miatta én is, hogy még mindig nem történt semmi.” Aznap egész nap önteltségemmel küszködtem. Ő szomorúan szólt hozzám: „*Leánykám, önteltséged elszórakoztat. Én szomorúan figyelek. Meddig tart ez még így? Úgy fáj ez Nekem.*”

1962. július 14.

„Tudod, mit beszéltek az ismerősöddel: hogy a legnagyobb boldogság mást boldoggá tenni. *Én úgy, de úgy szeretnék boldoggá tenni benneteket!* És ti mégis máshol keresitek (a boldogságot), és nem Nálam. Az Én boldogító kegyelmeimet elkerülitek. Megismétlem előbb elmondott szavaimat: *Úgy, de úgy fáj!*”

1962. július 15.

„*Leánykám, meddig hagytok még várni? Mikor ölelhetlek már Szívemre mindnyájatokat? Türelmem határtalan. Én már annyi jót ígérek, csak hogy magamhoz édesgesslek benneteket, ti mégis olyan érzéketlenek vagytok (Irántam).*”

A kilencnapos szigorú böjt után így szólt: „Hívj meg asztalodhoz vendégnek szerény reggelidhez! *Ne légy közömbös, ne öltö unalmas arcot, mert akkor azt kell hinnem, hogy kelletlenül teszed Érted. Hozd el gyengeségeidet Hozzá. Nehogy azt hidd, hogy ez nem érdemszerző! Ismerlek Én nagyon jól. Nyitott könyv Előttem lelked legrejtettebb zuga is, de elvárom, hogy valld be fogyatékoságaidat, mert így már ezek is érdemszerzők lesznek számodra.*” „Én Jézusom, úgy akarom bánni bűneimet, ahogy még soha senki meg nem bánta. Szívemnek minden dobbanása kevés. Ahány kis porszem van a világon, mindbe belehelyezem szívem bánatát, hogy fújja a szél Hozzá engesztelésül megszámlálhatatlan sok bűnömért.” És mikor így elkeseregtem bűneim bánatát, Ő nagyon meg volt hatódva, és egy csendes, halk szóval csak ennyit mondott: „*Leánykám, ennyi bánatra ráteszem egyetlen csepp Véremnek egy parányi kis részét, és teljesen megbocsátom, elfelejtem (bűneidet). Ezt a nagy bűnbánatot ajánld fel Nekem a bűnösök helyett.*”

Örömben azt sem tudtam, hogy szóljak Hozzá. „Édes Jézusom, megyek Hozzá nyári hajnal harmatos virággal telt, üde reggelén, mikor még álom szunnyad a szívek rejtekén, hogy ki köszönt, az elsőik között legyek én. Mindig kevés az idő, amit Nálad töltök, elrepül, mint felhőn úszó fény. Megyek tikkasztó melegben, égető napsütésben, mert nagyon szeretlek. Megyek Hozzá az est párás homályában, s érzem, az örökmécses hív. Nálad nincs senki, Hozzá viszem lelkemet, mert nagyon szeretlek. Megyek zuhogó esőben, feneketlen sárban, mert szeretlek, Istenem. Megyek hófödte, horpadt árkokon át, szemem csak cikázó hópelyheket lát, de én csak megyek, mert szívem csak érted ver, Istenem.”

*A mellém rendelt nővér, amikor olvasta, azt kérdezte,
miből írtam ezt ki?*

*Én mondtam, (hogy) nem írtam ki semmiből sem,
hanem az Úr Jézus mérhetetlen kegyelme
hívta létre ezeket a szavakat lelkem mélyéből.*

1962. július 16.

Elmentem a Kármelbe, és ahogy a Fájdalmas Szűzanya oltára elé térdeltem, nagy szomorúság vett erőt rajtam. M. atyára gondoltam, aki még most is beteg volt. Szomorúan panaszkodtam a Szűzanyának. A Szűzanya csak ezt mondta: „Ajánld fel fájdalmadat gyógyulásáért.” Én megkérdeztem a Szűzanyát, meg fog-e gyógyulni? Ő kegyes szavakkal vigasztalt: „*Igen, nemsokára, de nem sokáig.*” És a Szűzanya így becézgette az atyát: „*Ő már nemsokára hozzám fog érkezni. Útban van már hozzám az én szeretett, kedves fiam, ki úgy Szívemhez van nőve.*”

I/79

1962. július 20.

Az Úr Jézus arra kért: „*Leányom, végy el minden ízt ételeidről, mert Én csak úgy leszek vendéged. Ami neked jó, az Nekem ízetlen. Azért kérlek, ha meghívsz vendégségbe, Nekem kedvezz.*” Ezen a napon a Szűzanya arra kért, hogy ajánljam fel egyházközségünket az Ő és Szent József oltalmába, és minden nap kérjem a lelkek számára a jó halál kegyelmét.

1962. június 21. – Úrnapja

Az édes Üdvözítő eltöltötte lelkemet Szent Testének és Szent Vérének csodás átérzésével. Úgy hatott ez rám, hogy heteken keresztül állandóan erről elmélkedtem. Az Ő óhaja volt, hogy éljem át Vele ezt a határtalan nagy és kegyelmekkel teljes gondolatot: „Aki eszi az Én Testemet és issza az Én Véremet, az Énbennem van és Én őbenne.” Nem lehet ezt leírni, amit elmélkedésem közben átéltem, és heteken át nem tudtam betelni vele. Erre nem lehet szavakat találni. Ezt a csodálatos, erőt adó kegyelmet, ezt a nagy isteni átélést a gonosz megirigyelte tőlem, és mellém szegődve állandó zavargásaival el akarta velem hagyni a szent Eucharisz-

I/80

tiára való gondolást. Mit vagyok úgy oda, ő is tud csodákat tenni, még nagyobbakat is. „Ugye, most meglepődsz rajta, hogy én is tudom, mire gondolsz? Hát ez nem csoda?” És még sok más, általa művelt csodát sorolt fel előttem, úgy-hogy sokáig nem tudtam szabadulni tőle. Mindent megkísérelt, hogy gondolataimat kiforgassa a maga javára, hogy mi-nek az a sok sanyargatás, nehogy azt higgyem, hogy nekem ez a túlvilágon pótolva lesz. „Neki sincs nagyobb hatalma, mint nekem, azért van az a sok panasza hozzád. Én több csodát tudok tenni, láthatod.” Erre a sok gyalázatos beszéd-re így szóltam: *„Az lehet, hogy sok csodát tudsz tenni, de csak annyit, amennyit és ameddig Isten megengedi, de üdvözíteni nem tudsz senkit.”* Ez úgy eltalálta őt, hogy magam sem gondol-tam volna, hogy ez a szó így lefegyverzi. Dühös szégyennel felhagyott további zaklatásaival.

1962. július 2. – Sarlós Boldogasszony

Az Úr Jézus Sarlós Boldogasszony napján a délutáni szentséglátogatás alatt ismét panaszos kéréseivel árasztott el: „Leánykám, holnap Szent Szívem pénteke. Úgy szeret-ném kiárasztani kegyelmeim bőségét lelketekbe! Kérj sokat, ne csak a magad, hanem mindenki számára!”

Az Úr Jézus csütörtöki panaszait pénteken is folytatta: *„Szeress Engem még jobban, hívebben, és ne essen nehezedre, hogy Én csak panaszkodom. Leánykám, azért sok a panaszom, mert oly kevés az, aki meghallgat. Hiába panaszkodom a sok Ne-kem szentelt léleknek, nem térnek be lelkük mélyére, hogy ott náluk is hallathatnám panaszos szavaimat. Pedig de sok megbe-szélnivalóm volna velük Országom eljövetele érdekében!”*

I/81 1962. július 30.

„Kis kármelita leányom, mindig csak panaszkodom. Ó, Szent Szívemnek menyire fáj, hogy ilyen sok közömbös lélek

van együtt. Most, hogy ismét az első péntek közeledik, igen szomorúan gondolkodom erre. Szívem túlradó szeretete nem kap viszonzást a lelkektől. Leánykám, szeress te még jobban, ölelj szívedre még jobban! Légy áldozatos lélekkel Irántam, és csak Engem szolgálj mélységes meghódolással azok helyett is, akik nem teszik ezt meg, pedig Nekem szentelt lelkek.” Meg kellett az írást szakítanom, mert Szívének fájdalmát ismét lelkembe árasztotta. *Ó, az Ő fájdalma mily hasító! Írás közben leborulva imádtam Őt, és Szívéhez súgtam: „Minden megtérő bűnösnél jobban akarlak szeretni.”* Sokszor van, hogy írás közben (úgy) eláraszt Szívének fájdalmával, hogy abba kell hagyni az írást. „Tudod, azért is panaszkodom, mert te menedéket adtál Nekem szívedben. Tudom, ami Nekem fáj, azt te is együtt érzed Velem. Leánykám! Szenvedj Velem!”

Még ugyanaznap a Szent Szűz is kérlelő hangon beszélt hozzám: *„Kármelita kislányom, fokozd vágyadat Szeretelángom elindulásáért, fokozd áldozatvállalásodat!”* Ugyanezekkel a szavakkal szólt hozzám Sarlós Boldogasszony napján is: *„Fokozd áldozatvállalásodat! Ne kérdezd hogyan, légy talá-lékony!”* Én erre a kérésére kilenc napig csak kenyeret, vizet és kevés gyümölcsöt vettem magamhoz. Mikor másodszor is kért, a vizet is megtagadtam magamtól több napon át. Ez a rettentő melegben igen nehezemre esett. De szívem annyira együtt érez a Szent Szűz óhajtásaival, és ez igen nagy erőt adott nekem. Böjtölésem idején így szóltam a Szűzanyához: *„Égi Édesanyám, annyira vágyódom Szeretelángod kigyú-lása után, hogy igen nagy szomorúságot és szívfájdalmat érzek ennek hátráltatása miatt. Édesanyám! Egyengessed útjukat azoknak, akik ügyedet hivatva vannak továbbvinni!”*

I/82

1962. augusztus 1.

Beteg voltam. Napokig nem tudtam virrasztani, annyira el voltam gyengülve, és ehhez még hozzájárult a nagy nyári meleg is. Alig volt jártányi erőm. Amint egy kicsit jobban

lettem, erősen elhatároztam, (hogy) újra virrasztani fogok. Este forrón kértem az Urat: „Imádott Jézusom, adj erőt nekem!” Hajnali három órakor az Úr Jézus ébresztett fel. Az Ő jelenlétére és az Ő szavaira ébredtem: „A magányos éjben szíveket keresek.” Utána rögtön magamra hagyott. Én jelenlétének távozása után arra gondoltam, hogy most mire ajánlom fel ezt a virrasztó órát?

Közben megerősödött bennem az a tudat, hogy a Szent Szűz Szeretelángja kigyulásáért ajánlom fel. Elhatározásom pillanatában a gonosz jelenléte szorongó érzéssel töltött el, alig mertem mozdulni. Csak a Szent Szűz Szeretelángjára gondoltam. „Égi Anyám! Most is azért virrasztok minden erőmmel és szívem egész vágyával, de én olyan semmi vagyok, mit tudok én tenni?”

És míg így elmerültem a Szent Szűz Szeretelángjában, azon vettem észre magam, hogy a gonosz szorongatása megszűnt, és szinte észrevétlenül eltávozott. Úgy éreztem, mintha egy világtalan tapogatózott volna el mellőlem. Nagyon meglepett ez az érzés. Utána lelkem olyan könnyű lett, amilyennek még soha életemben nem éreztem.

I/83 Mikor ez történt, olyan érzésem támadt, mintha testem elhagyta volna lelkemet, és én mint puszta lélek térdeltem, teljesen megsemmisülve. Úgy éreztem, hogy lelkemet koldus módra összefoltozott rongyok takarják. Igen nyomasztó érzés fogott el.

„Imádott Jézusom, látod, milyen vagyok?” S ahogy ezt így könyörögve kimondtam, a Szent Szűz palástjával eltakarta szájalmas rongyaimat, és így szólt: „Kislányom! *Ilyen az én országomban sok-sok lélek, de én veled együtt reátok borítom anyai palástomat és elfedem Szent Fiam előtt is a ti koldus lelkeket, hogy Ő el ne szomorodjon rajtatok.*” A Szűzanya tovább beszélgetett velem: „Az elmúlt napok, ugye, sok szenvedést nyújtottak számodra? Sok kételyt lelkedben, hogy nem hiábavaló-e a sok áldozatvállalás, melyet minden erőd megfeszítésével táplálsz. Örömmel néztem rád, csak akkor még nem akartam kételyeidre vigaszt adni azért, hogy még több

érdemet szerezzél. De most, hogy erőt meríts még több áldozatvállalásodhoz, nagy kegyelemben engedlek részt venni.”

És amint e szavakat kimondta, csodálatos módon éreznem engedte Szeretetlángjának kegyelmi hatását, melyet most nemcsak én éreztem, hanem az egész országban minden lélek.

Majd ismét így szólt: „Most a sátán megvakult, és néhány órára megszűnt uralkodni a lelkekben. Különösen a bujaság bűne (az), mely annyira szedi áldozatait. S mivel most a sátán tehetetlen, világtalan, a többi gonoszok dermedt tétlenséggel figyelnek, nem tudják, mi történt, hogy a sátán megszűnt nekik parancsolni. S közben a lelkek, akik felszabadultak a sátán gonosz hatása alól, a jóra való restséggel ellenkező elhatározásokat tettek. És mire rájuk köszönt a reggel, sok millió lélekben erőt kapott a jó szándék a megjavulásra.” És ahogy a Szent Szűz ezeket mondta, minden szavát úgy engedte átélnem, ahogy a lelkekben a kegyelmek hatása végbement. Ennek a csodálatos kegyelemnek az érzetével már hajnalban a templomba indultam.

I/84

„Ó, Te nagyhatalmú Szent Szűz!” – köszöntöttem Őt. „Te csodatevő, mily nagy nyomorból szedtél ki engem! S mivel semmi érdemem nincs, mire adod ezt a sok kegyelmet nekem?”

Ő tovább beszélgetett velem:

„Kislányom, meríts erőt ebből a sok kegyelemből. Azért halmoztalak el vele, hogy ha újabb kételyek törnek rád, lelkedben éljen már Szeretetlángom kiolthatatlan tüze, melyről immár láthatod, mily csodálatos.”

Ezen a napon a Szent Szűz még sok mindent mondott: **„Mondom neked, leánykám, ilyen hatalmas kegyelmi erőt még nem bocsátottam a rendelkezésekre, mint most, Szívem szeretetének lobogó lángját.**

Mióta az Ige Testté lett, ily nagy megmozdulás nem történt részemről, mely így tört volna felétek, mint ahogy Szívem Szeretetlángját küldöm hozzátok. Ilyen

még nem volt, mely a sátánt így megvakítsa.⁹ És rajtatok múlik, hogy vissza ne utasítsátok, mert ez nagy pusztulást vonna maga után.”

„Égi Anyám! Énrám, a világon a leggyámoltalanabbra bízod ezt a hatalmas nagy ügyet? Én, rongyokban sínylődő koldus lélek, szóba sem jöhetek, még emberi számítás szerint sem. Hát még Teelőttem!”

„Leánykám, Szeretetlángom először a Kármelben fog kigyúlni. Mert van-e hely, ahol jobban tisztelnek engem, mint ők, vagy legalábbis ők vannak erre legjobban hivatva. És a Szentlélek Leányai, kik a szent láng elterjedésén működjenek együtt tisztelőimmel.

I/85 *Igyekezsetek, leánykám!*

Közel az idő, mikor Szeretetlángom ki fog gyúlni, és abban a pillanatban is vakká lesz a sátán, melyet éreztetni fogok veletek, hogy bizalmatokat fokozzam. S ez nagy erőt ad nektek. Ezt az erőt mindenki fogja érezni, akihez csak eljut, mert nemcsak a nekem ajánlott országban, hanem az egész földkerekségen ki fog gyúlni, és az egész világon el fog terjedni. Még a legmegközelíthetlenebb helyeken is, mert a sátán előtt sincs megközelíthetlenség. Merítsetek erőt és bizalmat! Én eddig még soha nem látott csodákkal segítem munkátokat. Szeretetlángom észrevétlenül, szelíden, csendben fog terjedni Szent Fiam engesztelésére.

Kérem a Szentatyát, hogy Szívem Szeretetlángjának ünnepét Gyertyaszentelő Boldogasszony napján, február 2-án tartsátok.

Nem kívánok külön ünnepet!”

Egy alkalommal sok elfoglaltságom miatt reggeltől késő délutánig nem gondoltam az Úr Jézusra. Mikor magamra maradtam, igen panaszos szavakkal így szólt hozzám:

⁹ Amint a *teológiai értékelés*ben is utaltunk rá, itt nem új tanról van szó, hanem új terminusról. A Szeretetláng nem új jelenség, hanem ennek a kegyelem-kiáradásnak az intenzitása, a hozzá fűzött kérő imádság és az ahhoz csatolt kegyelmi ígéretek az újak (lásd a *teológiai értékelés* 6.2. pontja). (Szerk.)

„Látod, milyen vagy? Már megint magad vesződsz ügyes-bajos dolgaiddal. Miért nem hozod Hozzám? Úgy teszel, mintha egyedül is tudnál valamit tenni. Tanuld meg már végre, hogy bizalmamba férközve mások számára is elérsz mindent. Szedd össze felebarátaid nehézségeit, a családod életének zökkenőit, és Én elintézek mindent neked. *Higgy hatalmamban!* Ha nem bízod Rám ügyeidet, hogy intézzem el azokat? *Feltétlen bizalmadat kérem.*” I/86

1962. augusztus 3.

Délelőtt a lakásügy miatt ismét nézeteltérések voltak. Anyyira levert ez engem. Péntek volt, déli tizenkét órától az Ő kérésére engesztelő órákra kellett mennem három óráig. Alig bírtam elindulni, olyan szétszórt voltam, lelkemet anyyira feldúlta a megismétlődő családi nézeteltérés. Az első imaóra gondolataim rendezgetésével telt el. Alig tudtam megnyugodni. Úgy lehangolt szétszórtságom, hogy még szóbeli imára is képtelen voltam. Úgy kívántam elmélyedni Benne, de minden erőlködésem hiábavaló volt. A tisztítóhelyen szenvedő és nagyon elhagyatott papi lelkekre gondoltam, hogy a keresztutat értük is felajánlom. A nagy fáradtság miatt többször is abba akartam hagyni. Közben a szomorú Üdvözítő így szólt hozzám: „Én sem hagytam abba és szakítottam meg a fájdalmak útját. Gyere, ketten menjünk, akkor neked is könnyebb lesz, meg Nekem is! A megosztott bánat fél bánat. Tudod, Én is milyen nehezen vonszoltam magam. És nem ok nélkül kényszerítették Cirenei Simont. Most te is segíts Nekem!” Miközben már kezdtem elmerülni Benne, ismét így szólt hozzám: „Leánykám, sajnállak, látom nagy erőfeszítéset. De nehogy azt hidd, hogy ez hiábavaló. Megáldom családodat nagyon, megszabadítom őket a gonosztól, mert ő dülja fel a ház békéjét. Csak bízzál Bennem!” I/87

„Ó, Uram, olyan nagy a családi nézeteltérés, hogy itt csak csoda segíthet.” „Úgy gondolod, hogy nem tudok csodát tenni?” „Uram, de én nem vagyok méltó erre.” „Én még-

is csodát teszek, és a lehetetlennek látszó családi ügyedet úgy megáldom, hogy elsimuljon minden.” Én közben a Szent Szűzhez folyamodtam: „Kérjed a Te Szent Fiadat érettünk.”

Mire befejeztem a keresztutat, az Üdvözítő négyszer is megígérte: „Kislányom, elsimítok minden nehézséget. A mi Édesanyánk ismét Szeretetlángjára hivatkozott, és nem tudok ellenállni Neki. Megkért, hogy akire Ő rábízta szeretetének lángját, attól Én se tagadjak meg semmi kérést sem, csak osszam kegyelmeimet, bárki javára kéri is.” Le nem írhatom, milyen nagy kegyelmet, erőt és bizalmat adott szavaival. Előttem ugyan még nagyon sötét és nyomasztó a családi helyzet, de az Úr szavai úgy megnyugtattak, hogy ez nem vonható kétségbe. *Mikor azt mondta, ha kell, csodát is tesz, ez teljesen megsemmisített. Nyomorúságom oly semmivé tett, hogy arra gondoltam: „Uram, mivé tett irgalmad, hogy ennyire sokat törődsz velem?”*

1962. augusztus 6.

Reggel a szentáldozáskor, vagyis már előtte is ismét panaszaival árasztotta el lelkemet:

I/88 *„Egyetlen léleknek sem szabadna elkárhoznia, kiket papjaim gondjaira bíztam. Ez a szó, hogy elkárhozik, iszonyatos fájdalmat okoz Szívemnek. Újra átszenvedném a kereszthalált minden lélekért, de ezerszer nagyobb fájdalommal, mert az elkárhozottaknak már nincs reményük. Vágyaiddal mentsd meg a lelkeket! Tudod, ugye, hogy háromféle keresztség van: víz-, vér- és vágykeresztség. A lelkek megmentésénél ez a három a megmentő. Szentséges Szívemből vér és víz folyt ki reátok, és a hatalmas vágy, mellyel ezt tettem értetek. Tudod, mi a vágy? Egy csodálatos, érzékeny eszköz, mely még a legtehetlenebb embernek is birtokában van, és mint csodás eszközt használhatja fel a lelkek megmentésére. A fontos csak az, hogy a vágyát egyesítse az Én oldalamból kifolyó drága Szent Véremmel. Leánykám, fokozd vágyaidat minden erőddel, mert ez sok lelket ment meg!”*

Mikor az édes Üdvözítő azt mondta, hogy iszonyatos fájdalom Neki a lelkek elvesztése, elkárhozása, ebből a fájdalomból nekem is részt engedett éreznem. Lelkemben olyan hasító fájdalmat éreztem, hogy majd összerogytam. „Uram, Jézusom, minden erőmmel azon vagyok, hogy a rám bízott lelkek el ne kárhozzanak.”

1962. augusztus 7.

Panaszkodtam, hogy „Jézusom, olyan elhagyott vagyok”. „Akkor mit szóljak Én? Van-e Nálam elhagyottabb, megvetettebb, akit jobban elfelednek, mint Engem? Ha tudnák, mennyire szenvedek, mennyire sóvárgok utánuk! Folytonos egyedüllétemben szólítgatlak (benneteket) sok szeretettel és türelemmel, és ti úgy tesztek, mintha Én egy érzés nélküli személy lennék. Pedig ha bizalommal közelednétek Hozzám, megéreznétek azt a forró szeretetet, mellyel Szent Szívem irántatok érez, mely értetek lángol. Ha valahol, bármerre is tűz támad, hogy összefuttok, és mentek segíteni, hogy a tűz minél kevesebb kárt okozzon. *A sátán tüzét mégsem oltjátok. Engeditek, hogy pusztítson a pokol lángja. De jaj nektek, kik gyáván nézitek, kik felelősek vagytok! Eltakarjátok szemeiteket és engeditek tovább a lelkek elkárhozását. Ismerhetek, tudjátok ti, választott lelkek, türelmem és jóságom határtalan, de ismeritek szigoromat is, mellyel el fog hangzani felettetek: Távozzatok Tőlem az örök tűzre! Kezetek nem gyűjt Velem, csak szétszór. Ó, ti igazán szerencsétlenek, Nekem szentelt lelkek, szálljatok magatokba, és térjétek már Hozzám! Van még idő. Ne engedjétek magatokon úrrá lenni a jóra való restséget! Ez minden bajnak a gyökere, mely lelketekbe férkőzik. Koptassátok le magatokról legalább ti minél hamarabb ezt a szörnyen kétségbeejtő bünt, melyről nem akartok tudomást szerezni. A sátán úgy eltorlaszolta lelketekben az isteni fény útját, hogy az be ne hatoljon, és ennek a fénynek éltető világossága nélkül a restség sötét nyomása alatt szenvedtek és kínlódtok. Jöjjetek Hozzám, kik a jóra való restséggel terheltek vagytok, Én leveszem vállatokról*

I/89

I/90 és megkönnyítlek benneteket! Az Én Testemnek vétele segíthet csak ki ebből a gonosz által oly gondosan eltorlaszolt sötétségből. Csak engedjétek át magatokat Nekem! Nem veszitek észre, mennyit járok utánatok? És a sok figyelmeztetés is hiábavaló? Vegyétek észre, hogy a sok zűrzavaros dolog a sátántól való, az ő műve a sok rossz. A sátán műve csak addig tart, ameddig Én engedem. Én fogom kezeteiket, csak ne szakítsátok ki magatokat az Én ölelő karjaimból. Térjétek hozzám, és áldozátok fel magatokat az *elvonultság* és *belső mártíromság* szent oltárán!” Itt megkérdeztem az édes Üdvözítőt, hogyan értsem ezt? Hisz a külső tevékenység úgyis eléggé meg van akadályozva. Ő erre azt válaszolta: „*Akarjátok észrevenni, hogy ez az Én akaratom. Ezt a belső mártíromságot a sátán nem tudja megakadályozni. Ez a harc a lelkek mélyén, mint Érttem hozott mártíromság, bőséges gyümölcsöt hoz. Imádkozzátok, virrasszátok, jöjjetek össze ketten-hárman, és vegyétek fel a harcot a sötétség pusztító erejével. Ne tétlenkedjétek! Ugy tesztek, mintha nem volna Mennyei Atyátok az égben, ki figyel reátok. Vágyaitokkal öleljétek át a földet! Áldozataitokkal, melyek a tiszta szeretettől izzanak, perzseljétek fel a bűnt. Ne higgyétek, hogy ez lehetetlen! Csak bízzatok Bennem! Én veletek vagyok, és a küzdelem oroszlánrésze az Enyém, azt Én vállalom magamra. Fogjunk már össze, ti lanyha lelkek! Ne tegyétek magatokat szerencsétlenné. Bízzatok Bennem! Ez a hit és bizalom millióknak fog erőt adni a kitartáshoz. Leányom, te se légy kishitű, csatlakozz a Nekem szentelt lelkekhez! Téged is meghívtalak, s ne legyen ez hangulat szerinti cselekedet, hanem egy kitartó áldozatvállalás, mert ez bő termést hoz a lelkek számára.”*

I/91

1962. augusztus 8.

Este, amikor a szentségimádásról hazafelé jöttem, akkor is egész úton beszélgettünk, vagyis csak Ő beszélt nekem. Én meglepődve figyeltem Rá. Amit most leírok, azt már többféle módon elismételte. Ma reggel is ezt folytatta. A *vágy* a lelkek után. És emlékezetembe idézte fiatalasszony koromból

azt a fohászt, melyet a családdal együtt az esti ima után még elimádkoztunk: „Édes Jézusom, add, hogy a bűnösök és a pogányok megismerjenek, megtérjenek, és Téged nagyon szeressenek!” Kedves szavakkal emlegette ezt: „Leánykám, tudod, hogy az akkori vágyakozásaiddal mennyi lelket kívántál Nekem, amit Én meg is hallgattam, és a lelkek, óhajtásaid által meg is ismertek, sokan megtértek és sok közülük nagyon-nagyon szeret. Tudod, miért említem ezeket ismét? Mert látom kételyeidet: állandóan az zaklat, hogy vágyakozásaiddal mit lehet elérni? *Sokat, csak fokozd magadban áldozatvállalásaiddal együtt!* Kármelita kislányom, a te életedből kell újra a példát felhoznom. Ugye, tudod, nemrég még az volt a vágyad, ha gyermekeidet felnevelted, szeretnéd, ha annyi időt adnék, hogy jól elkészülj a halálra. Látod, ez a *vágyad* is teljesült. Tehát jegyezd meg jól, hogy a *vágy egy csodás eszköz*, mely összeköti a mennyet a földdel. Én már kisgyermekkoromban is vágytam megváltó munkám után. Állandó vágyakozás töltötte el Szívemet, hogy a lelkek üdvözüljenek. Ez a vágy égjen, izzon bennetek is a lelkek után! Ne légy kishitű! Tudod, mit mondtam: *Ha erős támogatásra van szükséged, menj és mondd: »Atyám, erős atyai támogatásodra van szükségem.« Ő hozzád nyújtja kezét, erős atyai karját, csak kapaszkodj bele, de ne csak egyedül, hanem mindazokkal a lelkekkel, akiket reád bíztam.»*

I/92

Aznap még a Szent Szűz is sokat beszélt hozzám: „Kármelita kislányom! Én is arra kérlek, Szeretetlángom utáni vágyadat is fokozd és óhajtsd állandóan! Tudod, mily nagy bánatom van országom felett. *A családok, ó, a magyar családok szétszórva, mintha lelkük nem volna halhatatlan, úgy élnek! Én Szeretetlángommal fel akarom melegíteni a családi tűzhelyeket, össze akarom tartani a szétszórt családokat. Legyetek minél többen, hogy terjedjen, mint a futótűz. Legyetek áldozatos lelkek minél többen, mert ezáltal sok-sok lélek fog csatlakozni Szeretetlángomhoz. Segítsetek nekem, hisz rajtatok múlik, hogy a láng kigyúljon már! A magyar családok imádságos lélekkel könyörögjenek, hogy Szent Fiam büntető kezét így közös erővel visszatartsuk.»*

Augusztus egyik napján az Úr Jézus így szólt: „Ugye, tudod, hogy meghívtalak különleges küzdő táboromba?” De szavait úgy mondta el nekem, hogy többes számban beszélt hozzám: „Ne a föld vonzzon magához benneteket múltó kényelmével, hanem az Én Országom eljövetele legyen földi életetek célja. E szavaim el fognak jutni a Nekem szentelt lelkek sokaságához. *Bízzatok, kegyelmem veletek lesz, és Én csodával határos módon foglak segíteni benneteket.*” És most az Úr Jézus szavai keményen hangzottak lelkemben. Nagyon meglepődtem, mert én mindig csak szelíd szavait hallottam. „Ne lepődj meg, leánykám, hogy most szigorú hangomat hallatom lelked mélyén. Ezt is szeretettel teszem. Ne legyetek kényelemszeretők és gyávák, és ne hitessétek el magatokkal, sem másokkal, hogy kár minden lépésért, hogy nincs értelme semminek. *Van!* Csak könnyebb kényelembe helyezkedve várni a vihar elülését, mint a viharba menni és lelkeket menteni. Nem kell nektek semmiféle példázgatás, tudtok ti mindent, csak cselekedjétek már! Ez a *tétlenség a sátán melegágya.* Mivel rázzalak már fel benneteket? *Vegyétek észre a körülöttetek öldöklő veszedelmet,* mely a ti lelketeket is fenyegeti.”

És utána arra *kért, hogy szavait juttassam el az illetékeseknek.* Ő majd módot ad erre. Már abba akartam hagyni panaszos szavainak leírását, de Ő újra kért, csak írjam tovább. Éppen a réten mentem keresztül, szerettem volna térden állva írni tovább panaszos szavait, de mivel erre nem volt alkalmam, a fűre telepedtem, és elővettem jegyzetlapomat. Ő közben jelenlétének csodálatos érzésével árasztotta el lelkeimet. „Teszem ezt azért, hogy bizonyosságot adjak neked.” – mondta Ő. Ne intézzük el Őt egy kézlegyintéssel, mert hisz ez Neki kimondhatatlanul fáj, ez a tiszteletlen, megbántó viselkedés. „*Viseljétek szíveteken az Én sóvárgó és fontos kívánságomat,* és ki-ki magába szállva kezdjen új életet, melyhez Tőlem vegyetek erőt! Tudom, ez nektek nem új szó, hisz elég beszéltek róla, csak az fáj nagyon, hogy miért csak beszéltek róla, és magatokban miért nem igyekeztek kialakítani az Isten Országát. Ti tudhatjátok legjobban, hogy az Én

Országom eljövetele milyen nagy erőszakot szenved. Ne él-
jetekek képmutató módon! Bemutatjátok a szent áldozatot a
lelkek felé, de ez csak külsőség marad számotokra. *De sok
van ilyen köztetek!*”

I/94

1962. augusztus 16.

„Látod, leánykám, mennyi gondtalansággal éli világát a sok
Nekem szentelt lélek, mennyi tétlenséggel fecsérelik el az
időt a maguk hasznára. Nekem is odavetnek egy kis asztal-
ról lehulló morzsát, mint koldusnak. És Én ezt tűröm, de
mióta és meddig? Ha mennyei Atyám türelme elfogy, jaj lesz
nektek, az Ő büntető kezét nem lesz, aki visszatartsa. Rátok
is azt kell mondanom: Távozzatok, ti átkozottak, *mert az Én
Országom ügyét nem képviseltétek, nem juttattátok érvényre
azt, amiért meghívtalak benneteket.* Pedig Én annyit jártam
utánatok, mennyit szóltam figyelmeztető szavaimmal, és ti
egy kézlegyintéssel elintéztetek Engem. Úgy, hogy még egy
koldusnak is sértő lett volna.” És hangja fájdalmas szomorú-
sággal hangzott lelkemben.

Ezt is még azon a napon mintegy megbeszélte velem a
Szűzanya: „*Én adok erőt az induláshoz, mely igen sok ellenve-
tésen és rosszindulatú gátlásokon keresztül mégiscsak érvényre
fog jutni.* A szenvedések, melyeket reád küldök: a testi fájdal-
mak, lelki gyötrelmek és az igen nagy lelki szárazság. Fo-
gadd el, hiszen te ezért meg leszel óvva minden büntől. Mi
nem engedünk elszakadni magunktól. Itt vagy lábainknál,
és olyan határtalan sok kegyelemmel halmozunk el. Hibái-
dat, gyarlóságaidat lelked hasznára fordítjuk, ezek tartanak
szüntelenül nagy alázatosságban. Minden gondod ez le-
gyen, mert a mi ügyünket (csak) nagyon alázatos lélek kép-
viselheti. Ne félj, nem szenvedsz egyedül, hanem velem, ve-
lünk. A rengeteg sok ellenvetést, melyet a nekem szentelt
lelkek tesznek szent ügyünk ellen, meg kell szenvedned na-
gyon. Tudjuk, hogy szeretettel vállalod, látjuk külső-belső
szenvedésedet és azt is, hogy hónapok óta gondolataid Sze-

I/95

retetlángommal vannak elfoglalva. Láthatod te is, hogy kitartó erő kell hozzá.”

„Égi Anyám, az én gyenge erőm Tőled táplálkozik.”

(Az Úr Jézus:) „Bízzál, leányom! *Az Isten ügyét nem tudja semmi keresztülhúzni!* Az igaz, hogy megváltó munkámhoz szükségem van a ti erőtökre is. Egyet sem akarok elveszíteni közületek. A sátán olyan harcot indít az emberek ellen, amilyen még nem volt soha.”

Ma az Úr Jézus beszélgetett:

„Leányom! Légy az Én szolgálóleányom. Légy mindig ünnepélyes. Aki Engem szolgál, annak minden napja ünnepnap legyen. *Ne engedj lelkedhez senkit és semmit, ami lelked állandó ünneplését megzavarná!* Vigyázz menyegzős ruhádra és sugározd általa a boldogságot! Ahol megjelenysz, érezzék rajtad, hogy te mindennap a mennyei lakomán veszel részt. Óhajtsd, hogy mások is, sokan részt kérjenek ebből. *Az Én Országom eljövetele legyen egyetlen fő célod!* Legyetek bátrak! Valljatok meg Engem az emberek előtt! Tudod, milyen sok jó lélek van, csak a gyávaság miatt nem tudnak Felém közeledni. Ne cselekedj semmit se Nélkülem! Egyetlen gondolatod se legyen, melybe bele nem viszel Engem. Hisz *Én adom az értelmet nektek. Ezt sajnos alig akad, aki megköszönné Nekem. Eddig te sem köszönted meg, pedig az isteni értelem bírása nélkül ti sem volnátok különbek a többi teremtménynél. Amit az emberi értelem alkot, az mind az Én értelmemből fakad.* Köszönd meg ezt a csodás értelmet mások helyett is.” Sajnos nincs lelki vezetőm, akinek elmondhatnám a lelkemben történő állandó változásokat. Sok mindenben tanácsot kellene kérnem. Az Úr Jézus váratlanul válaszolt szavaimra: „Látom kishitűségedet. Miért vagy türelmetlen? Az Én dolgom, hogy mikor milyen lelki vezetőhöz kerülj. *Ne félj, Én majd Szívem szerinti lelki vezetőt adok számodra.* Ne félj! Soha nem hagyalak el.” És szavai oly nagyon biztatóak voltak, nagy megnyugvást adtak lelkemnek.

Egy alkalommal panaszkodtam Neki: „Uram, oly nehezen tudom ételeimet élvezhetetlenné tenni.” Ő igen meg volt hatva, s hosszan és sokat beszélt velem. Kár, hogy a sza-

vakat, melyeket mondott, nem írtam le. De szavai sokszor (úgy) egybeolvadnak bensőmben, hogy nem tudom azokat kifejezésre juttatni. Az Úr Jézus megígérte, hogy különös erősítést fog adni nekem a virrasztásokra. Én csak szedjem össze magam minden erőmmel.

Aznap este azt ígérte, hogy Ő fog éjjel ébreszteni. Ó, milyen boldogság töltötte el szívemet, amikor éjjel megéreztem ébresztő jelenlétét! Olyan gyorsan eltelt a Vele való virrasztás, és most, miközben így elmerültem a Vele való egyesülésben, oly csodálatos dolog történt. Lelkem legnagyobb aláztosságával írom le ezeket. A csendes, nyári éjben, amint így meghitten, hosszan beszélgettünk, egyszer csak megszakadt a Vele való társalgás, és Ő szinte észrevétlenül elment. De előbb házunk előtt hosszan időzött, és éreznem engedte, hogy elgondolkozva áll házunk előtt. És elkezdte nekem sorolni családunk gyermekkori érdemeit, azokat, melyeket én gyakoroltattam gyermekeimmel, mikor ők még kicsik voltak. Érdemül említette a meghitt esti imákat, és külön megjegyezte azt a kis fohászt, amit az esti ima után végeztünk, hogy ez Neki milyen jól esett. Majd hivatkozott arra is, hogy a mi családunk az Ő Szent Szívének van följajánlva, és még utána sem mozdult, csak állt. Én éreztem áldott, szent jelenlétét, és igen meghatódtam. Annyi megbántással illetjük, és Ő mégis ilyen jóságos. Ő közben így szólt: „Megáldom e házat, mely Szent Szívemnek lett szentelve.” Lélekemelő volt ezt az áldást érezni, melyet házunk előtt hosszan időzve adott családunkra. Utána még mindig nem mozdult, jósággal, fenséggel teljes jelenlétét még sokáig éreznem engedte. Én a meghatottságtól úgy éreztem magam, mint kis parányi, semminél is semmibb, és csak ennyit tudtam mondani: „Menj el tőlem, Uram, mert igen bűnös vagyok.” Ő erre azt válaszolta: „*A mi Édesanyánk lekötelez erre Engem. A sok kegyelem, melyet áldásommal együtt házad népére adtam, az Ő kérésére történt, mivelhogy te vagy itt a házban, aki szíved egész vágyával óhajtod az Ő Szívének Szeretlángját továbbadni.*”

Másnap egy ismerősömmel beszélgettem, aki világiként apostolkodik. Az Úr Jézus beszélgetés közben így szólt:

I/97

I/98

„Kérdezd meg őt, mit tesz megváltó munkám érdekében. Az esti lelkiismeret-vizsgálatnál nézzen be lelkébe, mit tett ma, mert ha ezt nem óhajtjátok, nehezen juttok el az üdvösségre.”

Utána a Szent Szűz kezdett beszélgetni velem. *Arra kért, hogy imádkozzam a visszautasító lélekért, aki nem méltatta arra szent ügyét, hogy kezébe vegye, pedig személyemmel kapcsolatban világosságot nyújtott neki.* „Mikor elutasított, tudom, hogy nagyon szenvedtél. *Szent Fiam a te megaláztatásaidat, szenvedéseidet egyesíti az Ő határtalan értékű szenvedéseivel.* És most készülj fel lélekben és testben is még nagyobb szenvedésekre is, és bármilyen formában és nagyságban is törjön rád, ne hátrálj! *Légy alázatos, türelmes és kitartó.*”

Mikor a Szent Szűz ezeket a szavakat befejezte, igen nagy szorongást éreztem. Máskor is már sokszor ígért szenvedést, de most annyira összereztem bensőmben, és olyan elhagyottnak éreztem magam. Gyámoltalanságban vergődő lelkiállapot nehezedett rám. Minden olyan sötét és bizonytalan, az ügy sikertelensége miatti nehézségek rémesen tódulnak felém. *Égi segítség nélkül érzem gyötrelmeimet. Annyira kicsiny, gyámoltalan porszem vagyok, és rám a világ előtt is hatalmas ügyet bíz a Szent Szűz.* „Imádott Jézusom és drága jó Szűzanyám, nagyon félek a következő szenvedésektől és megaláztatásoktól. *Én nyomorúságos semmi vagyok Nélkületek. Fogjatok szorosán!*”

I/99 Ezekben a napokban lelkem sötétsége mint sűrű köd, úgy nehezedett rám. Az Úr Jézus váratlanul megszólalt lelkemben: „Kislányom, látom küszködésedet, a harmóniumon leütött hangok is zavarnak /valaki éppen ott-tartózkodásom alatt gyakorolt/. Leánykám, a ti Hozzám intézett szavaitok is melléfognak gyakran és szórakozottak, és Én mennyi türelemmel és szeretettel várom, hogy Hozzám intézett szavaitok és hangotok tisztán csengők legyenek. *Légy te is másokkal és magaddal is türelmesebb!*”

Egy alkalommal a hét órai szentmisén el akartam köszönni Tőle. Ő így szólt: „Miért köszönsz el? Hát nem együtt járunk?” És még így szólt hozzám szelíd, marasztaló

hangon: „Ne menj el! Miért sietsz úgy?” /Én kertemben gyomlálni akartam, mert igen alkalmas idő volt./

Ő így szólt újra: „Ejnye, a következő szentmiseáldozaton nem akarsz részt venni? Tudod, miért hívtalak meg ily közel magamhoz: az Értém való áldozat mindennél előbbre való legyen neked! Tudod, mit mondtam: *a te érdemed a szenvedés*, bármilyen formában nyújtom is azt neked. Halmozd el csókjaiddal szent kezemet. Elfelejtetted, hogy a te kérésedre szentséges lábaimhoz láncoltalak? *Miért akarsz holmi mulandóságot előtérbe helyezni? Vagy nem bízol a szenvedések értékében? Ez Nekem nagyon fájna, mert Én értéket adtam szenvedéseidnek, és ha ezt nem becsülsz meg, azt kell hinnem, hogy nem szeretetből vállalsz, enélkül pedig nem sokat ér az egész.*

I/100

Kis kármelita leányom, hallgass sokat, és ne csodálkozz azon, hogy ezt neked annyiszor elmondom. Tudod, ki az igazi bölcs? Aki sokat hallgat. Az igazi bölcsesség a hallgatás talajában érik meg, és csak a csendbe tud belegyökeresedni. Azért tanítalak. Én a te Mestered vagyok. Én is harmincévi hallgatással készültem háromévi működésemre. Mivel Én a te Mestered vagyok, Mellettem te is bölcs leszel. Csak akkor szólj, ha megadom erre a jelszót, és csak úgy mondd, ahogy Tőlem tanultad és úgy, ahogy Én mondanám. Szóval Engem utánozz! Meglátod, a kevés szó hoz igazán sok és jó gyümölcsöt a lelkekben.”

1962. augusztus 20.

Oly nagy csend honolt lelkemben! Az Úr most jóságos szavaival nem árasztott el, de betöltötte lelkemet isteni érzetével, mely úgy hatolt lelkembe, hogy csodálatosan éreztem ereimben, csontjaimban. Egész testem minden ízét úgy áthatotta, elárasztotta, de csak rövid időre, hogy remegés fogott el ezeknek érzetére. Már máskor is éreztem én ezeket sokszor, sőt, megszakítás nélkül, heteken át, de ily nagy mértékben még soha. Testem szinte megsemmisült, csak lelkem érzete uralkodott, melyet betöltött Isten kegyelme.

1962. augusztus 21.

I/101 Másnap arra ébredtem, hogy milyen a szentek hódolata és imádata. Az ő hódolatuk és imádatuk eltöltötte az én lelke-
met is, és oly kis nyomorúságos semminek éreztem magam
őmellettük. A Szent Szűzhöz folyamodtam: „Anyám, adj
Szeretetlángodból, hogy meg tudjak maradni, és bele tudjak
kapcsolódni a szentek és szeráfok (Isten-) imádásába.” S
közben az Úr hallatta hangját lelkemben. Oly csodálatos
volt ez, mert így, ilyen hangon még nem szólt hozzám: „Te
kis szikra, bármily kicsi vagy, te is Általam teremttél.
Csak közeledj Felém, Én átadom ragyogásomat neked is, és
így egymásra ragyogva nem fogod látni te sem lelked homá-
lyát. Látod, ők, azok a nagy szentek is kis sziporkáim voltak.
*Őket is Én tettem naggyá, mindegyiket oly mértékben, amilyen
nagy erővel közeledtek Hozzám. Azok a lelkek, akik nagy erő-
vel közeledtek Hozzám, hamarabb vették át fényességem suga-
rát. Tehát Elöttem nincs idő. Vannak lelkek, akik rövid idő alatt
is nagy utat tesznek meg, és Én korán elszólítom őket. Vannak,
akik későn kezdenek, és elérnek még többet is, mint azok, akik
lassú léptekkel, óvatosan járnak az Én utaimat. Tudod, mit
mondtam Én egyszer neked? Te nyílegyenesen repülsz az ég felé,
de ne nézz vissza a földre, nehogy a világ zaja elszédítsen. Most
pedig azt mondom: Helyezkedj Belém bizalommal, és gázolj át
mindenen, ami vissza akar tartani Tőlem!”*

I/102 1962. augusztus 25.

Egy arc jelent meg lelki szemeim előtt. Nem tudtam mi ok-
ból, csak szemléltem csukott szemmel, s közben megérez-
tem: ez egy papi lélek. Kutatni kezdtem emlékezetemben,
hol és mikor láttam, de nem tudtam rájönni, ki lehet. Az-
után napirendre tértem felette. Egyik délután, mikor lepi-
hentem, egyik leányom abban a szobában a könyveket ren-
dezgette. Egyszer csak elém tesz egy képet, ránézek: ez az

az arc, akit lelki szemeimmel néhány nappal ezelőtt láttam. Elolvastam, ki az illető. Páter Bíró volt. Én őt sohasem láttam, sőt nevét sem hallottam, pedig nagy lélek ő. Ezt arról a lapról állapítottam meg, melyet leányom elém tett. A lapon a fénykép is látható volt az ő aranymondásaival.

„És ha annyit szenvedek, hogy bele is pusztulok, de szent leszek, mit vesztettem?”

Úgy hatott ez lelkemben, mint egy nagy robbanás. Éppen azokban a napokban igen sok és fárasztó kísértéssel környezetett a gonosz.

1962. augusztus 28.

Az Úr Jézus kezdett beszélgetni: *„A magad akaratából semmit ne cselekedj. Amire Édesanyám és Én kérünk, azt közöld lelkiatyáddal. Az ő utasítása legyen neked mindig az útmutató, a többi az ő dolga, te csak alázatosan fogadd el minden szavát, melyek Tőlem valók.*

Továbbra is lelked legnagyobb alázatosságával izzon, égjen benned a megváltó munkámban való részvétel vágya. Örök boldogságod jutalma nem marad el. Csak Nekem szolgálj minden erőddel!”

I/103

Egy alkalommal igen nagy vágy fogott el. Sok-sok lelket kívántam Neki. Ahogy így beszélgettem, Ő kedvesen szólt hozzám: „Kármelita kisleányom, most már látom, a nagy missziós munkát rád kell bíznom, viseld szíveden ügyemet. Új beosztásod lesz. Te leszel mától kezdve egyházközségünk lelkeinek képviselője. Ez nagy feladat. Minden reggel elmondod a reggeli imát az egyházközség lelkei helyett is. Az édesapákért, édesanyákért, az ifjúságért, a gondtalan gyermekekért, a balga öregekért, kik még mindig nem gondolnak életük céljára. Kérd reájuk a Szentlélek ajándékait! Bármennyi kegyelmet kérsz számukra, minden kérésedet meghallgatom. Kérd az Atyától az Én nevemben, és ajánld az egyházközséget az Én Szent Sebeim által irgalmába. En-

gesztelj napközben is az egyházközség hűtlen lelkeiért. Lá-
tod, ezért is le kell mondanod (magadról) egészen. Én kivá-
lasztottalak Kertváros engesztelőjévé. Tudod mit jelent ez?
Szinte papi méltóságot. Végezz értük sok lelki áldozást. A
betegekről se feledkezz meg. *Vigyázz, egyetlen lélek se kár-
hozson el!*” „Imádott Jézusom, én kérni fogom számukra,
hogy jöjjön el a Te Országod.”

Ő tovább folytatta a beszélgetést: „Leánykám, ezzel a
megbízással minden gyermekkori álmodat betetőztem. Is-
mertelek akkor is, tudom, mindig misszióba vágytál. Tu-
dod, miért nem lehetett ezt előbb megtenni? *Meg kellett ér-
lelődnöd a családod körében erre a nagy munkára. Ne felejtse el,
a te legnagyobb missziós munkád most is a családod.* Nem lehe-
tett ezt előbb rád bíznom, nem akartam, hogy megállj fél-
úton.

I/104 A te családod a missziós kiindulás, még ez sem befejezett
munka. A papi hivatásokat különösen viseld szíveden! Tu-
dod, mit mondtam: Amennyit csak kérsz, annyit kapsz. So-
kat imádkozz és vezekelj! Ez az igazi kármelita életcélja.”
„Ó, Uram, segíts, hogy akaratomról lemondva csak Neked
engedelmeskedjem, mindenben a Te kedvedet keressem!
A Te fényességed világítson meg engem és mindazokat, ki-
ket reám bízta!”

Ő még tovább kérlelt: „Leányom, az est leszálltával kér-
dezd meg önmagadtól, mit tettél Országom eljöveteleért.
Ne légy magaddal soha megelégedve, mert a földön ennek
nincs helye. Pihenni csak az égben fogsz. Fáradozásod ju-
talma nem e világból való jutalom. Most azon légy, hogy
minél többet fáradozz. A megaláztatást tekintsd mindig
a legnagyobb eszköznek, ez mindig bőséges gyümölcsöt
hoz munkádra. *Keressd és szeressd a megaláztatást!* Én is ezt
tettem egész életemben. Ha nehéz, menj Édesanyánkhoz,
Ő igazán nagy mestere ennek az erénynek. Ő hathatósan
megsegít téged. *Öleld magadhoz ez erényt, melyhez az Én sze-
mélyem az erőt adó hatalom.* Ne latolgasd magadban, hogy
mennyit pihensz. Fáradozásodért bőséges jutalmat Tőlem
kapsz.”

1962. augusztus 31.

A Szűzanya szólt néhány szót:

„Szeretelángomat a tengerentúlra kell vinni.”

Nem tudom, mi módon történik ez, mert a Szűzanya akkor nem szólt többet, csak óvatosságra intett.

A háromórai engesztelő imádásra indultam, és ahogy az oltár elé értem, az ördög kezdett kísérteni. Az Úrhoz küldött gondolataimat utálatosságaival kezdte zavarni.

I/105

Előző napon az Úr Jézus igen heves kísértést engedett közel hozzám. De erre Ő figyelmeztetett, hogy vigyázzak, mert nagy kísértésnek leszek kitéve. A veszély elmúlt, és én boldogan köszöntem meg az Úr Jézusnak és a Szűzanyának, hogy megvédtek. „Uram, fogadd el mélységes alázattal telt hálámat, és engedj elmerülnöm a Te végtelen értékű kínszenvedéseidben.”

A csendes szentórák alatt a gonosz igyekezett megközelíteni, hogy én nagyon is egyoldalú vagyok, az ilyen élet nem embernek való, ahogy én élek. Nem akar ő rosszat, csak olyan életet éljek, mely emberhez méltó. Így csak szenteskedő mániásnak fognak nézni. Buta vagyok, mert sem az öltözködés, sem a táplálkozás, sem a szórakozás, sem az emberekkel való érintkezésem nem olyan, mint más emberé. Én csak erőlködtem, hogy az Úr Jézus szenvedéseibe elmerüljek. A gonosz erre nagyon dühös lett. Szörnyű dühében, tehetetlen mérgében beleordított lelkem csendjébe, melyet az Úr csodálatos jelenléte töltött be: „No várj csak!” Szívem megremegett: *„Imádott Jézusom, szabadíts meg a gonosztól!” Számtalanszor előfordul, hogy meglep és fenyeget, hogy ő tudja ám, hogy én vagyok az, akit az ő megvakítására felhasználnak ezek a gyámoltalanok, és én átengedem magam az ő befolyásuknak. És annyi gyalázatossággal mondja ezt, hogy önkéntelenül is fel kell kiáltanom: „Imádlak Téged Krisztus és áldlak Téged, mert a Te szent kereszted által megváltottad a világot.” A sok kísértés nagyon kimerít, borzalmas harcokat kell megvívnom a Szent Szűz Szeretelángja miatt. Mikor lelkem olyan állapotban van, hogy teljesen tisztán érzem, hogy a Szent Szűz Sze-*

I/106

retetlángja miatt szenvedek, ez még a könnyebb szenvedések egyike. De a nagyobb kín az, amikor lelkem teljesen sötétségben van, és a gyötrő kínok és kételyek borzalmas sötétsége borul lelkemre. *A kételyek szorongatása által okozott szenvedés oly nagy erővel áraszt el, hogy jártányi erőm is alig van.*

I/107 A gonosz még másnap sem hagyott nyugton gyötréseivel. Ahogy az Úr Jézushoz könyörögtem, hogy világosítsa meg értelmemet, hogy tisztán lássam az Ő szent akaratát, eközben a sátán dühe oly nagy mértékben fokozódott ellenem, hogy összeborzadtam. Világos nappal volt, és félelmetes jelenléte ott, az oltár előtt, ahogy térdeltem, irtózatossággal töltött el, és egy újabb gondolattal zavart: „Tudod-e, hogy ez tisztán a te elképzelésed? Tudod, miért van ez? Ha az ember soha életében nem tudott érdemleges dolgot tenni, akkor arra törekszik, hogy valamiképpen feltűnjön. Nézd a nagy művészeket, tudósokat. A technika nagy vívmányait is mind ember alkotta, ezt mind az ember saját erejéből teszi. Látod, mivelhogy te ilyesmire képtelen vagy, ez termelte ki gondolataidat, ezeket a zavaros ferdeségeket.” Ó, borzalmas kínok ezek! Lelkem sötétjében a Szentlélek Mátkája által könyörögtem az Úr Jézushoz, ne hagyjon elveszni, akármilyen nagy bűnös (is) vagyok. Én nem akarok vétkezni, hogy kerültem bele mégis ebbe a szörnyű bűnbe? „Mentsétek meg lelkemet most ebből a nagy sötétségből! Kegyetlen szenvedés ez, és nem tudom, van-e értéke, mikor a gőg miatt, a saját gőgöm miatt kell szenvednem. Imádott Jézusom, jószágos Szűzanyám, Nektek ajánlom minden nyomorúságomat, emeljétek fel bűneimből!”

Még sokáig térdeltem ott némán, bűnösségem tudatában, mely miatt sírásba fulladtam. Nagy kinnal elvégeztem a keresztúti ájtatosságot, és miután eltelt a három szentóra, visszatértem a főoltárhoz. „Imádott Jézusom, nagyon félek.” Még sokáig a csendben figyeltem, lesz-e szava az Úrnak hozzám. Vagy az Ő akarata, hogy így vergődjem? Borzalmas félelem gyötört még mindig, de elmém zavaros gondolatai már kezdtek csendesedni. Közben az Úr szelíd,

leheletszerű, békét adó nyugalma tért vissza lelkembe, és hangját is engedte hallanom: „Ne félj! Nem engedlek bán-tani. Ha tehette volna a sátán, ízekre szagatott és porrá zú-zott volna csatlósaival együtt. Légy erős, a Szentlélek meg-erősít téged!” És ahogy e szavakat meghallottam, mint hirtelen fényesség, úgy jutott eszembe, hogy a Szent Szűz-anya néhány nappal ezelőtt azt mondta: „Kis kármelita leá-nyom, most meg fogjuk kezdeni (az utat) és Szent Józseffel együtt neked is végig kell járnod Betlehem sötét, ködös ut-cáit. Velünk együtt szállást kell keresni *az én Szeretetlángom-nak, mely maga Jézus Krisztus*. Akarsz-e velünk jönni, mert most indulunk csak el Szeretetlángom továbbadására? Erőt, kegyelmet kapsz tőlünk.” Ezek után olyan lelkiállapotba ke-rültem, hogy jártányi erőm (is) alig volt. Úgy éreztem, hogy fizikai erőm szinte fölösleges is, csak lelkem ereje hordoz, mellyel a Szent Szűzzel Betlehem sötét utcáit járom. A kö-dös utcákon keresünk szállást, de csak elutasítást kapunk mindenhol.

I/108

1962. szeptember 1.

Ebben a rendkívüli lelkiállapotban, melyben az Úr különös kegyelme tart, nap mint nap beszél hozzám. Ma is így szólt: „*Leánykám, akarod-e magad átadni egészen és maradéktalanul Nekem? Én, az Istenember kérlek téged. Szükségem van rád megváltó munkámhoz. Most már teljes önátadást kérek. Mondj le tehát magadról egészen, minden erőddel és teljes akaratoddal. Csak Engem szolgálj! Számodra ne legyen senki, semmi, csak Én!*”

Megkérdeztem újra és újra: „Mit kívánsz, Te nagy Úr tő-lem, ki Tőled függök, Általad és Benned élek? Te hatalmas, én semmi! Mily szavakkal mondjak igent Neked? Kegyel-meid bősége oly nagy irántam. Nem tudok mást mondani, mint azt, hogy tarts meg engem a Te nagy szeretetedben, melytől nem akarok elválni soha! Uram, Jézusom, imádott Krisztusom, Te kérsz engem, hogy csak Neked szolgáljak?

Tudnék-e mást tenni? Nem! Átadom magam teljesen és maradéktalanul úgy, ahogy kértél. Édes Jézusom, Neked élek, Neked halok, mindörökre Tied vagyok!

Kié is lehetnék, ki fogadna el engem minden bűnömmel, gyarlósággal és fogyatékossgal?

I/109 *Uram, boldogan áldozom kis életem a lelkekért. Minden vágyam a Te örök gondolatod: a lelkek megmentése. Minden nap és minden órában úgy, ahogy Te kértél. Isteni szobrász, csak faragj engem a Te képedre és hasonlatosságodra, hogy rám ismerj halálom óráján: én a Te szent kezed munkája vagyok. Ó, te áldott isteni kéz, mely farag és simogat egyszerre. Lelkem túlrad a vágytól, ha szavaidra gondolok, hogy Neked szükséged van az én áldozatomra. Mily nagy kitüntetés ez! Imádozt Jézusom, áldalak és magasztallak szüntelenül!”*

1962. szeptember 3.

„Kármelita kislányom, szeretnék beszélni veled, mint anya gyermekével. Tudom, nagy gondokban vergődsz Szívem Szeretlángja miatt. Örülök, hogy ennyire szíveden viseled. Hallgass meg! *Nemsokára eljön az a nap, amikor megtörténik az első hivatalos lépés, melynek már meg kellett volna történnie. A sok megaláztatás, melyet Szeretlángomért elviselsz, a sok áldozat, melyet meghozol, hajtórugó az első lépésekhez. **Mondd el lelki vezetődnak óhajomat, hogy igyekezzen az ország főpapjához eljuttatni ügyemet, és utána a római helytartóhoz. Ilyen kegyelmi idő még nem volt a földön, mióta az Ige testté lett. Világrengető a sátán megvakítása.***”

1962. szeptember 7–8.

A hajnali virrasztás idején, a virrasztó órákban a Szűzanya Szeretlángjának kegyelmi hatásáról beszélgetett velem: „Ha ezentúl virrasztotok, te és a melléd rendelt személy, ti, akik már

ismeritek Szeretetlángomat, abban a kegyelemben részesítelek benneteket, (hogy) virrasztásotok ideje alatt az egész világ haldoklóira kiterjesztem a nagy kegyelmet, és a sátán megvakítása által a haldokló lelkekre kiárasztom Szeretetlángom kegyelmi hatásait. A kegyelemmel teljes szelíd láng megmenti őket az el-kárhozástól.”¹⁰

I/110

Ez a közlés nagyon fontos!

Amikor a Szűzanya ezeket mondta, örömmel fogadtam. Később azonban rettentő kételyem támadt miatta. Vajon amit a Szent Szűz hajnalban mondott, jól értettem-e? *Óriási kegyelem ez, hogy tudjam ezt én magamévá tenni?! A gondolattól mégsem tudtam szabadulni. A kegyelem, mely minket érint, nagy kétellyel nehezedik lelkemre, hogy ez nem az én kevélységeből támadt-e? Máskor meg úgy éreztem, hogy a Szent Szűz nem is mondta. Szóval, nem tudok magamban eligazodni. Vagy azért nem hiszem, mert kevélységem visszatart, hogy nem kell mindent elhinni? A gonosz annyira megzavart. A rózsafüzért imádkozom, de nem a megszokott imádságot, hanem csak egy szó jön ajkamra: „Hiszek Tebenned, csodatevő Szent Szűz!” De úgy érzem, ezt csak ajkaimmal mondom, szívemet, elmémet elzárkózottnak érzem. Szeretnék sírni, hogy miért nem tudok most hinni? A gonosz újra át akarja velem láttatni az elmúlt és a mostani eseményeket. Minden erőmmel ellene vagyok zavargásainak. „Szűzanyám, oszlasd el kételyeimet! Az zavar nagyon, hogy az én virrasztásom ilyen nagy érdemeket szerző. Lehet és szabad ezt hinni?” Lelkem sötétségében a Szűzanya most nem adott választ. Most az Úr Jézushoz könyörögtem. „Csak Anyám által!” E szavakra még jobban megzavarodtam. „Hiába láncoltam magam szentséges lábaidhoz, most ez a biztonság is megszűnt számomra?”*

I/111

Lelkem vergődésében tovább rimáncodtam: „Uram, most hagysz el?” És ismét ezt a hangot hallottam: „Nem csak ajkaiddal kell elfogadnod Anyám Szeretetlángjának csodatevő ha-

10 Vö. a teológiai értékelés 6.5. pontja. (Szerk.)

talmát, hanem teljes elméddel is.” És én érzem, hogy minden erőlködésem ellenére elmém ellenáll a szavak elfogadásának. A sátán annyira összekuszálta tisztánlátásomat, (hogy) nem találok kiutat. Ezt a nagy ellenállást nem tudom, mi váltja ki belőlem. Mintha a sátán az ő világtalanságát rám borította volna. *Tudni szeretném, ha én nem fogadom el az én nyomorúságos személyemmel kapcsolatban ezt a hatalmas csodát, vétkezem-e a Szűzanya ellen?* „Imádott Jézusom, mit kell tennem? Egyedül úgysem tudok semmit sem cselekedni. Jöjj, segíts megszabadulni a gonosztól!” *Így, lelki vezető nélkül átélni a rettentő kísértéseket, nincs kihez fordulni!* Ilyen gyötrelmek között telt el az egész napom. Órákon keresztül csak ezt tudtam mondani: „Hiszek Tebenned, csodatevő Szent Szűz!” Még aznap az esti órákban elmentem a mellém rendelt nővérhez, elmondtam a Szent Szűz újabb közléseit és egész napi kételyeimet. Ott a kápolnában az Úr Jézus előtt beszélgettünk. Ő ezeknek hallatára nem kételkedett. Gyermeki hittel és szent csodálkozással fogadta el, amit elmondtam neki. Ajkán gyermeki mosoly jelent meg, amely amúgy is jellemvonása. Az ő hite bennem is eloszlatta a kételyeket. Ahogy beszélgettünk a minket ért csodálatos kegyelemről, ő a tabernákulum felé fordulva, és mintegy a Szent Szűzhez beszélt: „*Ó, Te nagyhatalmú Szent Szűz, és még Te ellened akarnak tenni valamit az emberek?*” Közben mind a ketten elmerültünk a Szent Szűz Szeretlángjának csodálatában, és elhatároztuk, hogy mi ketten virrasztani fogunk, hogy minél több lélek meneküljön meg az örök kárhozattól. A mellém rendelt nővér még sok jó tanáccsal látott el, amit én alázatos, jó szívvel fogadtam el. Úgyhogy mikor az Úr oltáránál elköszöntünk egymástól, ő talán nem is sejtette, hogy milyen erőt és megnyugvást árasztott általa az Úr Jézus lelkembe.

1962. szeptember 15.

A Szűzanya a délelőtt folyamán szívet tépő fájdalommal panaszkodott, hogy a felületes meg nem értés miatt mennyi lélek

kárhozik el. Ő mindent megtesz és megad, és a Neki szentelt lelkek mindent elhárítanak maguktól. És arra kért, hogy vállaltam csak az áldozatokat, melyek a megaláztatás gyümölcsein keresztül mégiscsak meghozzák a lelkek megmentésére a lehetőséget.

„Édesanyám! Alázatosan bocsánatot kérek Tőled. Nem akarok meginogni még szörnyű kísértéseim közepette sem. Ugye, Te tudod, milyen parányi porszem vagyok, és nem tudok semmit tenni Nélkületek.” Ő pedig így válaszolt: „És mégis a te kicsiségeden, tehetetlenségeden és alázatosságodon keresztül fog megindulni (Szeretelángom) szelíden, minden erőszak nélkül. Azért csak vigyázz, és maradj rejtett alázatosságban!”

A Szűzanya megígérte: „Állandó külső és belső megaláztatásokban lesz részed, mert csak így tudlak megtartani Szeretelángom továbbadásához.”

A Szűzanya jóságos szavaival ismét felém fordult: „Gyere velem! Végigjárjuk Betlehem sötét, ködös utcáit Szeretelángommal. Ne félj, Szent József és én veled leszünk, és addig, míg más nincs, mi hármásban járunk.” A fájdalom, mellyel eláraszt, könnyben tartja szemeimet. A Szűzanya az Ő nagy fájdalmát sokszor átéreztetni velem. Szeretelángjáért, mely betölti lelkemet, szinte állandó fájdalmat hordok én is magamban. Vannak napok, mikor én is annyira szenvedek Vele együtt, hogy alig bírok járni.

Most, ezen a napon is a szenvedések fokozott kegyelmét árasztotta rám a Szűzanya egész délelőtt. Könnyes szemmel jártam, és titkon kerültem mindenkit, hogy észre ne vegyék nagy fájdalmamat. A Szűzanya (Szeretelángjának) kegyelmi hatásai állandóan betöltik gondolatvilágomat, szinte nincs is más gondolatom, csak az, hogy megtegyem, amit Ő kér tőlem. A fájdalmakba és kételyekbe elmerülő lelkem szorongását még növeli a sátán is. Rám zúdítja kegyetlen gyűlöletének szörnyű kísérletezéseit, hogy most már szinte le sem tudom írni. *Oly kételyeket támaszt bennem, hogy én úgyis annyira gyámoltalan vagyok, és miért nem bízzák ügyüket a főpapokra, miért egy ilyen kiseszű teremtményre, mint én?*

I/113

„Merthogy azok nem hisznek ilyen mesékben. Okos ember nem áll szóba veled. Akihez küldtek, az is lerázta magáról az ügyet. Ő átlátott az egész lehetetlenségeden, azért nem áll szóba veled. Ne erőlködj már, légy te is okos! Minden erőlködésed úgylis hiábavaló!” Még a szentáldozás fenséges idején is zavart. Én minden erőmmel igyekeztem a gonoszt távol tartani magamtól.

I/114 Egyik nap, amikor az Úr Jézushoz mentem, az volt a szándékom, hogy nagy fáradtságom miatt nem sokat időzöm Nála. Elvégeztem zsolozsmámat, és el akartam köszönni. „Miért sietsz úgy? Mi az, ami Nálam fontosabb neked? Vagy azért, mert fáj a térded? Gondolj Rám, mikor Én is térdre roskadtam, és nem hagytam el a keresztutat. Maradj még Velem, hisz úgylis olyan sokat vagyok egyedül! Vagy már kifogyott a szó belőled? Az nem baj! Figyelj a csöndességre! Dobbanjon együtt szívünk, forrjon össze szemünk, és csak annyit mondj, hogy szeretsz, imádsz mások helyett is! Ugye, tudod, hogy mindig gyűjtened kell Velem? Most, itt a csendben is tudsz Velem gyűjteni. A magányos éjben is tudsz, amikor virrasztasz. Azért tanítalak, hogy tanulj meg a fogásokat, s mondd el másnak is, hogyan kell a lelkeket gyűjteni. A lélek akarása már szeretet, a szeretet pedig mindenre képes. Csak akarj, minden erőd megfeszítésével! A mi gondolatunk mindig egy legyen: *a lelkek megváltása az örök kárhozattól!* Mert kegyetlen fájdalmaimat csak így tudod csillapítani. Ne legyen ez unalmas neked. Megint azt mondom: *Szenvedj Velem!*” És ez idő alatt lelkének drága fájdalmát megosztotta velem, mint kegyelmeinek drága zálogát.

Egy másik alkalommal így szólt: „Tudod, hogy fáj a lelkem az elkárhozott lelkek miatt?! A mi kezünk együtt gyűjtson!” „Uram! Én olyan keveset tudok gyűjteni.”

„Leánykám, toldd meg vágyaiddal, óhajtásaiddal, és helyezkedj Belém teljes bizalommal!”

1962. szeptember 28.

Ezek az Úr Jézus szavai. Ő hivatkozott arra, hogy nem állhat ellen a Szent Szűz kérésének.

A szenvedő lelkekért végzett szigorú böjt, melyet különösen a papi lelkekért ajánlok fel. Az Úr Jézus egy alkalommal ezt mondta és elmém tudatába árasztotta: „Leánykám, hogy ezt a nagy lelkek utáni vágyadat csillapítsam, tudod, mivel jutalmazlak meg? A meghalt papi lelkek az Általam kért szigorú böjtöd megtartása által ezentúl a haláluk utáni nyolcad alatt kiszabadulnak a tisztítótűzből. És bárki ezt a szigorú böjtöt megtartja, elnyeri a kegyelmet a szenvedő lelkekért.” Én könnyek között hallgattam fenséggel és irgalommal teljes szavait, hogy a szenvedő lelkeken ily hathatósan segíthetek. Lelkem megremegett, ahogy ezt az újabb nagy kegyelmet közölte velem.

I/115

Amint a szentmiséről hazaindultam, a lelkembe súgta: „Veled megyek, és egész nap veled is maradok, s ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához irgalomért.” Én mélységes imádattal szóltam: „Imádott Jézusom, ilyen kegyelmeket átélni, Veled és ajkaiddal együtt könyörögni az Örök Atyához!”

Amint így hazafelé mentem lelkemben az Ő imadásában elmélyedve, szívem a kegyelem hatása alatt annyira kezdett dobogni, (hogy) majd összeroskadtam, és csak arra tudtam gondolni: a mi ajkunk most együtt könyörög az Örök Atyához. Én, a kis semmi, a nyomorúságos porszem az Ő ajkai-val együtt imádkozom. Akkor kérve kértem Őt: „Imádott Jézusom, úgy vágyom, hogy minél előbb nyilvánosságra kerüljön imádságod, és minél többen átérezzék fenséges szavaid bensőséges óhaját!”

Az Úr Jézus kért, hogy ezt az óhaját is mint közlést írjam le még külön is, hogy a szenvedő lelkeken miként lehet segíteni:

„Az Általam kért szigorú böjt megtartása által a szenvedő papi lelkek a haláluk utáni nyolcad alatt kiszabadulnak a tisztítótűzből. A szigorú böjt megtartása: egy napon át csak kenyeret és vizet szabad fogyasztani.”

Lelkemet állandóan a Szűzanya Szeretetlángja tölti be. Még az éjjeli órákban is, mikor egy kissé öntudatra ébredek, gondolatom azonnal bekapcsolódik a Szent Szűz Szeretetlángja kegyelmi hatásába, és szüntelenül azért könyörgöm, (hogy) mielőbb segítse kigyúlni a világ felett az Ő csendes csodáját. Amikor reggel korán a templomba érkeztem, mintha a Szűzanya csak erre várt volna, hogy a templom csendjében közölje velem:

Ez fontos!

„Tudod-e leánykám, hogy ezt a két napot, a csütörtököt és pénteket mily nagy kegyelmi napoknak kell tekintenetek? Akik ezeken a napokon engesztelik Szent Fiamat, nagy kegyelmekben részesülnek, mert az engesztelő órák idején a sátán hatalma oly arányban gyengül, amilyen arányban az engesztelők könyörögnek a bűnösökért.”

És szelíd, kérő hangján tovább beszélt hozzám: „Segítsetek a lelkek megmentésében!” Megkérdeztem, mit tudok én tenni? „A melléd rendelt személlyel beszélj. Legyenek ők áldozatosak és tevékenyek minden erejükkel, hogy minél több lélek imádkozzon. Leánykám, nem kell félnetek, én veletek vagyok.”